

ΜΑΡΙΑ ΔΡΙΜΗ

Ἐν τόπῳ γλοερῶ

ΑΘΗΝΑ 2019

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η Μαρία Δριμή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Σπούδασε Ιατρική στο ΕΚΠΑ και εργάζεται ως ιατρός σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του ΕΣΥ. Το 2019 αποφοίτησε από το Τμήμα Φιλολογίας (κατεύθυνση Μεσαιωνικής και Νεοελληνικής Φιλολογίας) του ΕΚΠΑ. Έχει παρακολουθήσει εργαστήρια δημιουργικής γραφής με τον Νίκο Δαββέτα. Παρακολουθεί τη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του θεάτρου Πορεία (Βαγγέλης Χατζηγιαννίδης, Θανάσης Τριαρίδης).

Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά (Μανδραγόρας, Ένεκεν, Εμβόλιμον, Παρέμβαση κ.ά.). Το 2018 το διήγημά της *Ο κύριος του βιβλίου* διακρίθηκε στον διαγωνισμό του ΙΑΝΟΥ «Η Αθήνα και το βιβλίο» και περιελήφθη στον ομώνυμο συλλογικό τόμο. Τα θεατρικά της έργα *Από έδρας* (2020) και *Ούριος άνεμος* (2020) διατίθενται ελεύθερα στο διαδίκτυο. Το θεατρικό της έργο *Όλες εκείνες οι εικόνες* (2020) έλαβε τρίτο βραβείο στον διαγωνισμό «Σε κλειστό κύκλο» της Εταιρείας Θεατρικών Συγγραφέων Κύπρου και περιλαμβάνεται στον ομώνυμο συλλογικό τόμο από τις Βιβλιοεκδόσεις Αναζητήσεις.

Email: maria.drimi@gmail.com

Το θεατρικό έργο *Έν τόπω χλοερῶ* της Μαρίας Δριμή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα]

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Ευφροσύνη (Φρόσω) Ντόμινου: η νεκρή

Χρήστος Ντόμινος (40): γιος της Ευφροσύνης

Αλίκη Ντόμινου (45): αδελφή του Χρήστου

Θέμης Σωτηριάδης (42): σύντροφος του Χρήστου

Πλούταρχος Ρεμούνδος (65): σύζυγος της Αλίκης

Ντιάνα (Αρτεμης) Ρεμούνδου (16): κόρη του Πλούταρχου και της Αλίκης

Ιάκωβος Κατωπόδης (45): ιδιοκτήτης γραφείου τελετών

Γκαλίνα (50): γηροκόμος Βουλγαρικής καταγωγής

Άνδρας

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Ο θάνατος της Ευφροσύνης Ντόμινου είναι το τέλος μιας εποχής για τα παιδιά της και η αφορμή να δουν με άλλο μάτι τις ζωές τους.

ΣΚΗΝΙΚΑ:

1. Το καθιστικό του σπιτιού της Ευφροσύνης Ντόμινου. Καναπές, πολυθρόνες, τραπέζι με καρέκλες. Μπουφές με πολλές φωτογραφίες, βάζα, κηροπήγια, αρκετά βιβλία, ένα CD player.
2. Το γραφείο τελετών «Το Μαύρο Περιστέρι» του Ιάκωβου Κατωπόδη. Γραφείο, καρέκλες, ένα αγαλματάκι που παριστάνει ένα περιστέρι.

Το τραγούδι που ακούγεται είναι το “Weeping song” των Nick Cave and the Bad Seeds, από το άλμπουμ «The good son», Mute 1990.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Αμέσως μετά τον θάνατο της Ευφροσύνης Ντόμινου, στο σπίτι της. Ο γιος της, Χρήστος Ντόμινος, ντυμένος με σκουρόχρωμα ρούχα και αζύριστος, τακτοποιεί το δωμάτιο. Οι κινήσεις του είναι αργές και αμήχανες και κάθε τόσο στέκεται και περιεργάζεται φωτογραφίες και αντικείμενα. Σε μια φωτογραφία στέκεται περισσότερο. Έχει δακρύσει και σκουπίζει τα μάτια του. Βάζει ένα σιντί στο CD player. Ακούγεται το “Weeping song” των Nick Cave and the Bad Seeds. Ο Χρήστος κάθεται στον καναπέ και παίρνει ένα βιβλίο από το τραπέζι.

Μπαίνει η Φρόσω Ντόμινου (σαν φάντασμα). Φοράει λευκή νυχτικά και λευκές παντόφλες. Είναι μακιγιαρισμένη έτσι ώστε να δείχνει πολύ χλωμή, σχεδόν άσπρη. Περιπατάει αργά μέσα στο δωμάτιο υπό τους ήχους του τραγουδιού. Στέκεται για λίγο πίσω από τον Χρήστο που διαβάζει αμέριμος και βάζει το χέρι της πάνω από το κεφάλι του σαν να πρόκειται να τον χαϊδέψει, όμως το τραβάει πίσω. Βγαίνει πάλι από το δωμάτιο με αργό βήμα.

Μπαίνει ο Θέμης Σωτηριάδης, σύντροφος του Χρήστου. Φοράει T-shirt με logo, κρατάει σακίδιο πλάτης. Ο Χρήστος σηκώνεται κρατώντας το βιβλίο].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ηρθες...

[Ο Θέμης τον αγκαλιάζει με φανερό πάθος. Μένουν για λίγο αγκαλιασμένοι και ο Χρήστος λύνεται σε βουβούς λυγμούς. Το βιβλίο πέφτει κάτω. Χωρίζουν από το αγκάλιασμα].

ΘΕΜΗΣ: (τρυφερά, σηκώνοντας από κάτω το βιβλίο ανοιχτό στη σελίδα που διάβαζε ο Χρήστος) Τι διαβάζεις πάλι; Ακόμα και σήμερα; (προσπαθώντας να τον διασκεδάσει, διαβάζει απαγγέλλοντας) «Καμιά φορά το κάρβουνο/ Μας ξαφνιάζει με την αγνότητά του»...

[Ο Χρήστος του παίρνει το βιβλίο από τα χέρια].

ΘΕΜΗΣ: Ξεκόλλα λίγο από τους ποιητές σου. Ειδικά σήμερα, δεν σε βοηθάνε.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ειδικά σήμερα με βοηθάνε. Το μόνο που με βοηθάει.

ΘΕΜΗΣ: Κι έχεις και την άλλη θανατίλα, τον Νικ Κέιβ. (γλείνει τη μουσική)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν είναι υπέροχος αυτός ο θρήνος; The weeping song. Το κλαμένο τραγούδι. Άρσεσε και σ' εκείνη. Από τις μουσικές μου μόνο τον Νικ Κέιβ ανεχόταν. Τόση ώρα που το άκουγα νόμιζα πως την είχα δίπλα μου.

ΘΕΜΗΣ: Προχωρημένη η κυρία Φρόσω.

ΧΡΗΣΤΟΣ: «Όταν ακούω αυτόν τον θρήνο, είναι σαν να περνάει από μπροστά μου μια νεκρική πομπή». Έτσι έλεγε.

ΘΕΜΗΣ: Τι να έλεγε η γυναίκα με σένα που έκανε γιο. Προσπαθούσε ευγενικά να σου πει ότι ο Κέιβ είναι σιέτη θανατίλα. Αλλά πού να το καταλάβεις ...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Αν μπορούσα, θα το έβαζα να ακούγεται στην κηδεία της.

ΘΕΜΗΣ: Αποφασίσατε; Θα κάνετε αποτέφρωση;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Η Αλίκη θέλει να έχει τάφο η μαμά. Να μπορεί να την επισκέπτεται.

ΘΕΜΗΣ: Ανούσιο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Σεβαστό όμως. Μεταξύ μας, σκέφτεται και το οικονομικό.

ΘΕΜΗΣ: Γιατί; Ο τάφος κοστίζει λιγότερο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Στην Ελλάδα δεν γίνονται αποτεφρώσεις. Πρέπει η σορός να μεταφερθεί στη Βουλγαρία. Αυτό κοστίζει γύρω στα δύο χιλιάρια.

ΘΕΜΗΣ: Ναι, αλλά ξεμπερδεύεις. Ενώ αλλιώς... Μαρμαράς για τον τάφο, ενοίκιο στο κοιμητήριο, εκταφές... Και η εκταφή είναι άγριο πράγμα. Το πέρασα με τον πατέρα μου. Όταν ανοίξαμε τον τάφο, δεν είχε λιώσει. Φρικιαστικό... Δεν θέλω να το θυμάμαι...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Είναι σκληρό.

ΘΕΜΗΣ: Και μετά, οστεοφυλάκια, συνδρομή κάθε χρόνο στο κοιμητήριο. Τι νόημα έχουν όλα αυτά; Μόνο για να συντηρούν οι νεκροί μια ολόκληρη βιομηχανία που αφήνει κέρδος στους ζωντανούς. Γιατί ο νεκρός έφυγε, γλίτωσε...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τα έχω σκεφτεί κι εγώ.

ΘΕΜΗΣ: Εγώ, πάντως, τώρα που τα ξέρω, θα έκανα σίγουρα αποτέφρωση.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν θέλω να πιέσω την Αλίκη. Πιστεύει ότι η συνηθισμένη διαδικασία είναι πιο οικονομική.

ΘΕΜΗΣ: Τόσα χρόνια με τον Σικρουτζ, μπήκαν τα καβούρια και στις δικές της τσέπες.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Άσε, Θέμη... Δεν έχω όρεξη σήμερα... *(αναστενάζει)*

ΘΕΜΗΣ: Με συγχωρείς... *(Τον αγκαλιάζει παρατεταμένα. Μαλακώνει τον τόνο της φωνής του)* Πες μου πώς είσαι...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν είναι κάτι που δεν περίμενα. Μερικές φορές σχεδόν το ευχόμουν. Τάλαιπωρήθηκε πολύ. Έλιωσε στο κρεβάτι.

ΘΕΜΗΣ: Την τελευταία φορά δεν την γνώρισα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Αφού πήγες στην άλλη γυναίκα!

ΘΕΜΗΣ: Στην Εντατική οι άρρωστοι μοιάζουν. Σωληνάκια, καλώδια, φωτάκια... Πας να δεις άνθρωπο και νομίζεις ότι βλέπεις πολυμηχάνημα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Την πρόσεξαν πολύ. Κι ας ήταν μεγάλη.

ΘΕΜΗΣ: Δεν ήταν γραφτό όμως.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν είναι θεοί οι γιατροί.

ΘΕΜΗΣ: Μερικοί φέρονταν σαν να είναι. Θυμάσαι εκείνον τον ψηλό με τα γυαλιά; Μας ενημέρωνε και έγραφε ταυτόχρονα στο κομπιούτερ.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι να κάνουν κι αυτοί... Παλεύουν όλη μέρα με τον θάνατο.

ΘΕΜΗΣ: Ενημερώνεις τον γιο για τη μάνα του που πεθαίνει. Πρέπει, ρε πούστη μου, να είσαι πιο ανθρώπινος. Δεν δουλεύεις σε ΚΤΕΟ.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν έχουν σημασία πια αυτά. Τέλειωσαν όλα.

[Μπαίνει η Γκαλίνα, η Βουλγάρα γηροκόμος της Ευφροσύνης Ντόμινο. Είναι πενηντάρα, ντυμένη με σκούρα ρούχα και βαμμένη έντονα. Κρατάει δύο φουστάνια. Την ακολουθεί το φάντασμα της Φρόσως].

ΓΚΑΛΙΝΑ: Κύριο Κρήστο, έφερα... *(βλέπει τον Θέμη)*. Α, κύριο Τέμη, καλησπέρα. Κυρία Φρόσω άρεσε αυτά τα φουστάνια. Ποιο να ντώσω ;

ΘΕΜΗΣ: Γκαλίνα, φέρε μου να δω. Ο Χρήστος δεν ξέρει από αυτά *(περιεργάζεται τα φορέματα)*. Μμμ... δεν μπορώ ν' αποφασίσω. Δεν τα δοκιμάζεις εσύ να δούμε ποιο είναι πιο ωραίο;

ΓΚΑΛΙΝΑ: Όχι, κύριο Τέμη. Ντεν φοράω εγκώ φουστάνια κυρίας Φρόσω!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μην την πειράζεις...

ΘΕΜΗΣ: Την αγαπάω τη Γκαλίνα και θα την πειράζω όσο θέλω. Και η Φρόσω την πειράζε.

ΓΚΑΛΙΝΑ: Κυρία Φρόσω ήταν κρυσό άντρωπο. Λυπόταν που εγκώ ντεν έχει άντρα. «Να κοιτάς έξω, Γκαλίνα, μόνο καλούς αντρώπους», έλεγε. *(Το φάντασμα της Φρόσως γνέφει καταφατικά)*. «Καλό άντρωπο φέρνει ευτυχία, όκι πολλά λεφτά. Λεφτά είναι ντυστυκία. Κρήστος και Τέμης αγκαπημένοι. Ντεν με νοιάζει που είναι άντρα με άντρα. Αλίχη και τσιφούτης; Τι κατάλαβε το παιντί μου τόσα κρόνια;»

[Η Γκαλίνα αφήνει τα φουστάνια σε μια καρέκλα και αρχίζει να μπανοβγαίνει κάνοντας δουλειές. Το φάντασμα της Φρόσως πλησιάζει την καρέκλα, παίρνει ένα ένα τα φουστάνια και τα προβάρει επάνω της. Σηκώνει το ένα, σαν να δηλώνει προτίμηση].

ΘΕΜΗΣ: Ανοιχτό μυαλό η Φρόσω.

[Το φάντασμα της Φρόσως αφήνει τα φουστάνια, ρίχνει μια ματιά στον Θέμη και αποχωρεί από τη σκηνή].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ναι. Όσο κανέννας.

ΘΕΜΗΣ: Αντίθετα με τον πατέρα σου. Θυμάμαι τον κύριο Μιλτιάδη, την πρώτη φορά που ήρθα στο σπίτι σας. Προσπαθούσε να είναι ευγενικός, όμως με έκοβε με τα μάτια πατόκορφα, σχεδόν με σιχασιά.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Όταν όμως άρχισες να του μαθαίνεις τον υπολογιστή... Μπήκες στην καρδιά του.

ΘΕΜΗΣ: Τα κατάφερε καλά.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Του άρεσαν τα μηχανήματα. Τα κομπιούτερ όμως τον ξεπερνούσαν.

ΘΕΜΗΣ: Θυμάσαι εκείνα τα Χριστούγεννα... Τα τελευταία του... Του είχα φτιάξει λογαριασμό στο φέισμπουκ. Δεν μπορούσε να χωνέψει πώς το φέισμπουκ του πρότεινε για φίλους όλους τους γνωστούς του. *(μυμείται)* «Θεμιστοκλή, μας κατασκοπεύουν. Ξέρουν τις κινήσεις μας».

ΧΡΗΣΤΟΣ: Και τότε που έβαλες status ότι παντρευτήκαμε; Είχε μείνει να κοιτάζει άφωνος την οθόνη του υπολογιστή. Η μάνα μου νόμισε ότι είχε πάθει εγκεφαλικό.

[Μπαίνει η Γκαλίνα].

ΓΚΑΛΙΝΑ: Ήρτε κυρία Αλίκη με κύριο Πλούταρχο. Παριάρει Μερσεντές κάτω.

ΘΕΜΗΣ: Καλώς τα δέχτηκες.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Σε παρακαλώ. Όχι σήμερα.

[Χτυπάει το κουδούνι. Ο Χρήστος ανοίγει την πόρτα. Μπαίνουν η Αλίκη Ντόμινου, ο σύζυγός της, Πλούταρχος Ρεμούνδος και η κόρη τους η Ντιάνα].

ΑΛΙΚΗ: *(μπαίνοντας αγκαλιάζει τον Χρήστο).* Αδελφούλη μου. Πάει η μαμά... Πάει, έφυγε... Θα μας λείπει τώρα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: *(συγκινημένος)* Ναι. Πολύ...

ΘΕΜΗΣ: *(φιλάει σταυρωτά την Αλίκη)* Συλλυπητήρια. Να ζήσετε να τη θυμόσαστε.

ΑΛΙΚΗ: Ευχαριστώ, Θέμη.

[Όλη αυτή την ώρα, η Ντιάνα παίζει με το κινητό].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(δίνει το χέρι στον Χρήστο)* Συλλυπητήρια, Χρήστο. Ζωή σε σένα. *(Γον ασπάζεται σταυρωτά).*

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ευχαριστώ, Πλούταρχε.

ΝΤΙΑΝΑ: *(αφήνει το κινητό)* Συλλυπητήρια, θείε. *(Φιλάει τον Χρήστο. Του αφήνει αποτύπωμα από κραγιόν. Ο Θέμης, με ύφος απόγνωσης, του σκουπίζει το μάγουλο).*

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Γεια σου, Θεμιστοκλή. *(δνει το χέρι στον Θέμη)*

ΘΕΜΗΣ: Γεια σας, κ. Πλούταρχε. Ζωή σε σας.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Γκαλίνα... Γκαλίνα... Για έλα λίγο...

[Μπαίνει η Γκαλίνα].

ΓΚΑΛΙΝΑ: Γεια σας, κυρία Αλίκη, κύριο Πλούταρχο. Γεια σου, Ντιάνα.

ΑΛΙΚΗ: Καλώς τη Γκαλίνα μας, την αγαπημένη της μαμάς.

ΓΚΑΛΙΝΑ: Ω, κυρία Αλίκη... Κυρία Φρόσω αγκαπούσε όλους τους αντρώπους.

ΑΛΙΚΗ: Ναι, Γκαλίνα μου...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Γκαλίνα, φέρε καφέ για όλους. Και κέικ. Η Γκαλίνα έφτιαξε αυτό το κέικ που άρεσε στη μαμά.

ΘΕΜΗΣ: Αυτό με τη σοκολάτα; Πεθαίνω....

(Μικρή σιωπή)

ΑΛΙΚΗ: *(στον Χρήστο)* Σε πήρε ο Κατωπόδης;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ναι. Θα στείλει απόψε κάποιον για τα ρούχα.

ΑΛΙΚΗ: Να δω τι διάλεξες;

ΧΡΗΣΤΟΣ: *(παίρνει τα φουστάνια από την καρέκλα)* Ένα από αυτά τα δύο.

ΑΛΙΚΗ: *(περιεργάζεται τα φουστάνια. Δεν διαλέγει αυτό που προτιμούσε το φάντασμα της Φρόσως)* Αυτό, που δεν είναι πολύ σκούρο. Η μαμά είχε λευκή επιδερμίδα. Το άλλο θα την χλωμιάζει πολύ.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ό, τι και να της φορέσουν, χλωμή θα φαίνεται.

ΑΛΙΚΗ: Θα την μακιγιάρουν. *(ξανακοιτάζει τα φουστάνια)* Ναι, αυτό. Γκαλίνα, πήγαινέ τα μέσα.

[Η Γκαλίνα παίρνει τα φουστάνια και αποχωρεί από τη σκηνή].

ΑΛΙΚΗ: *(απευθύνεται πάλι στον Χρήστο)* Για το μακιγιάζ είπατε;

[Ο Χρήστος δεν απαντά. Δείχνει απορημένος].

ΑΛΙΚΗ: Δεν σε ρώτησε ο Κατωπόδης;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Νόμιζα ότι αυτά τα κανονίζουν εκείνοι.

ΑΛΙΚΗ: Πρέπει να έχουμε κι εμείς γνώμη. Το μακιγιάζ θέλει τέχνη, ακόμα και στους νεκρούς. Να κάνει τη μαμά να δείχνει ήρεμη και όμορφη.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Η μάνα μας έλιωσε ένα μήνα στην Εντατική. Τι όμορφη να δείχνει;

ΑΛΙΚΗ: Ξέρουν αυτοί. Αφού είπαμε να μείνει το φέρετρο ανοιχτό στην τελετή...

ΘΕΜΗΣ: Μήπως τελικά να είναι κλειστό; Θα ήθελε η κυρία Φρόσω να την δει ο κόσμος έτσι ταλαιπωρημένη;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(σηκώνοντας το χέρι του εμφατικά)* Θεμιστοκλή, ο νεκρός πρέπει να είναι παρών στην εξόδιο ακολουθία του. Και μάλιστα με το πρόσωπο προς την Ανατολή. Μην κοιτάς που στις μεγάλες πόλεις τα έχουν καταργήσει όλα. Ο ιερέας ήταν κάθετος: το φέρετρο ανοιχτό.

ΝΤΙΑΝΑ: *(συνεχίζοντας να παίζει με το κινητό)* Εγώ φοβάμαι να δω τη γιαγιά πεθαμένη! Δεν θα μπω στην εκκλησία.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Άρτεμις, οι νεκροί είναι οι μόνοι τους οποίους δεν πρέπει να φοβάσαι.

ΑΛΙΚΗ: Τώρα που θα έρθει ο υπάλληλος του Κατωπόδη θα το συζητήσουμε.

[Μπαίνει η Γκαλίνα κρατώντας ένα δίσκο με φλιτζάνια καφέ].

ΓΚΑΛΙΝΑ: Έφτασε και το καφέ.

ΘΕΜΗΣ: Όπου να' ναι θα φτάσει και το μαύρο.

ΓΚΑΛΙΝΑ: *(με απορημένο ύφος)* Ποιο μαύρο, κύριο Τέμη;

ΘΕΜΗΣ: Το περιστέρι, Γκαλίνα μου. Το μαύρο περιστέρι.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έτσι λέγεται το γραφείο τελετών του Κατωπόδη. *«Γραφείο Τελετών και Κοινωνικών Εξυπηρετήσεων Το Μαύρο Περιστέρι-Ιάκωβος Κατωπόδης».*

ΝΤΙΑΝΑ: Ανατρίχιασα.

ΑΛΙΚΗ: Όταν πηγαίναμε μαζί σχολείο με τον Ιάκωβο...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(τη διακόπτει)* Ήσουν συμμαθήτρια με τον Κατωπόδη; Δεν μου το είχες πει αυτό.

ΑΛΙΚΗ: Δεν έτυχε να το φέρει η κουβέντα. Ο Ιάκωβος ήταν ένα ήσυχο, ντροπαλό παιδί. Πολύ καλός μαθητής και καλλιτεχνική φύση. Ζωγράφιζε, έγραφε στίχους. Πέρασε στην ΑΣΟΕΕ, αλλά δεν την τέλειωσε ποτέ. Από φοιτητής είχε μπει στη δουλειά του πατέρα του.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δουλειά το λες μόνο; Αυτό είναι πραγματικό χρυσωρυχείο.

ΑΛΙΚΗ: Είναι καλός. Ρώτησα κι έμαθα. Αληθινός επαγγελματίας. Έχει καμιά δεκαριά νεκροφόρες σε διάφορα χρώματα, ακόμα και μπορντό.

ΘΕΜΗΣ: Ενημερωμένη σε βρισκω...

ΑΛΙΚΗ: Έχω να τον δω σχεδόν από τότε που τελειώσαμε το σχολείο. Ούτε στο reunion των συμμαθητών είχε έρθει, ούτε στο φέισμπουκ είναι. Πάντα ακοινωνήτος.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τώρα να το πω;... *(με κάπως εύθυμο ύφος, κοιτάζοντας πρώτα την Αλίκη και ύστερα τους άλλους)* Ο Κατωπόδης δεν ήταν απλά... συμμαθητής της Αλίκης. Ήταν όλα τα χρόνια τσιμπημένος μαζί της. Όλοι το ξέραμε και τον κάναμε χάζι. Δεν είχε γίνει όμως τίποτα μεταξύ τους.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(στην Αλίκη)* Ούτε αυτή την πληροφορία μου είχες δώσει.

ΑΛΙΚΗ: Ήμασταν παιδιά. Καταλάβαινα ότι με έβλεπε κάπως, αλλά δεν είχαμε τίποτα κοινό. Δεν του έδωσα ποτέ θάρρος ούτε κάναμε ιδιαίτερη παρέα. Απλώς μιλούσαμε καμιά φορά στο τηλέφωνο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τον καιομοίρη... Έπαιρνε δήθεν να ρωτήσε για μαθήματα. Έτρεμε η φωνή του. Ξερόβηχε για να καθαρίσει τον λαιμό του, καθώς περίμενε την Αλίκη στο ακουστικό.

ΑΛΙΚΗ: Κρίμα που δεν πήρε πτυχίο. Βέβαια εξαρχής δεν την ήθελε την ΑΣΟΕΕ. Του άρεσαν τα φιλολογικά μαθήματα. Αλλά να μην τελειώσει τη σχολή... Τον κατάπιε το «Μαύρο Περιστέρι».

ΘΕΜΗΣ: Δουλειά κι αυτή... Φέρετρα.. Μπρρρ...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Επάγγελμα με εξασφαλισμένη σταθερότητα. Παρελθόν, παρόν, μέλλον.

ΑΛΙΚΗ: Του στοίχισε την προσωπική του ζωή. Δεν έκανε οικογένεια.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Και πού τα ξέρεις εσύ όλα αυτά;

ΑΛΙΚΗ: Τα έλεγε ένας συμμαθητής στο reunion. Είχε πάει στον Κατωπόδη για την κηδεία του παππού του.

ΘΕΜΗΣ: Τελικά το «Μαύρο Περιστέρι» μας φέρνει πιο κοντά...

(Χτυπάει το τηλέφωνο του κ. Πλούταρχου).

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Έλα, Θανάση. Λέγε.... Ναι, της το έχω πει.... Στον έβδομο. Μεγάλες βιβλιοθήκες και πιάνο. Α, και πολλά πιατικά... Πιάνο με ουρά, ναι.... Της το είπα.... Ναι, να πάρετε το μεγάλο φορτηγό. Να φωνάζεις και τον Φίλιππα. Δεν κάνει που δεν κάνει τίποτα... Ωραία... ωραία... Και με ενημερώνετε... ΟΚ... Γεια χαρά. *(κλείνει το τηλέφωνο)* Έχουμε μπλέξει με μια ξεπεσμένη Κολωνακιώτισσα. Από μια μεζονέτα στο Λυκαβηττό μετακομίζει σ' ένα τριάρι στην Κυψέλη. Έχει ένα σπίτι γεμάτο βιβλία, ένα τεράστιο πιάνο με ουρά και άπειρες πορσελάνες και πιατικά. Απορώ πού θα χωρέσουν όλα αυτά.

ΘΕΜΗΣ: Πώς διαλύονται οι ζωές μέσα στην κρίση...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Εγώ, Θεμιστοκλή, μερικά πράγματα δεν τα καταλαβαίνω. Τις προάλλες ανεβάσαμε με τα χίλια ζόρια ένα πιάνο στο ρετιρέ μιας παλιάς πολυκατοικίας στο Φάληρο. Με το ζόρι χώρεσε ο γερανός. Τα κάγνιλα στο μπαλκόνι ήταν σάπια, έτοιμα να διαλυθούν. Με τα πολλά το ανεβάσαμε επάνω,

για να διαπιστώσουμε ότι είχαν κι άλλο πιάνο. Ο κόσμος δεν πάει καλά.
Καθόλου καλά!

ΘΕΜΗΣ: Μπορεί να ήταν κάποιος μουσικός.

[Ακούγεται το κουδούνι. Η Γκαλίνα τρέχει ν' ανοίξει].

ΓΚΑΛΙΝΑ: Λέει ότι είναι ένα κύριο Σιατωπόδης.

ΘΕΜΗΣ: Κύριος Κατωπόδης, Γκαλίνα. Ο κύριος για την κηδεία. Άνοιξέ
του.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ήρθε ο ίδιος; Είχε πει ότι θα έστελνε έναν υπάλληλό του...

*[Μπαίνει ο Ιάκωβος Κατωπόδης. Φοράει κοστούμι και πουκάμισο σε γκριζες
αποχρώσεις και σκούρα καπαρντίνα. Κρατάει δερμάτινη τσάντα].*

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ιάκωβε! Δεν περίμενα ότι θα ερχόσουν ο ίδιος.

ΙΑΚΩΒΟΣ: *(δίνοντας το χέρι στον Χρήστο)* Είπα να έρθω να σας δω από κοντά.
Ζωή σε σένα. Να ζήσεις να τη θυμάσαι. *(στρέφεται προς την Αλίκη με ύφος
συμπονετικό και ταυτόχρονα λιγωμένο και της δίνει το χέρι)* Αλίκη μου...
Συλλυπητήρια για τη μητέρα σου...

ΑΛΙΚΗ: Ευχαριστώ...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Πάει τόσος καιρός... *(συνεχίζει να της κρατάει το χέρι)* ... που
έχουμε να συναντηθούμε... Δεν έχεις αλλάξει καθόλου.

ΑΛΙΚΗ: *(τραβώντας το χέρι)* Ε, πώς... Περνάνε τα χρόνια... Να σου συστήσω
τον σύζυγό μου.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πλούταρχος Ρεμούνδος... Χαίρω πολύ. *(δίνει το χέρι του)*

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ρεμούνδος; Καμία σχέση με τη μεταφορική εταιρεία;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Δική μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Χαίρω πολύ κ. Ρεμούνδε. Ιάκωβος Κατωπόδης. Με την Αλίκη
υπήρξαμε συμμαθητές.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ναι... Κάτι μου είπε...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Λυπήθηκα πολύ για την κυρία Φρόσω. Είχα κάμποσα χρόνια να τη δω. Είχα μάθει ότι τώρα τελευταία ήταν πολύ άρρωστη.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ναι, τόσο που δεν θα την αναγνώριζες.

[Μπαίνει το φάντασμα της Φρόσως και στέκεται παράμερα].

ΙΑΚΩΒΟΣ: Μα... την είδα. Ήμουν μαζί όταν παραλάβαμε τη σορό από το νοσοκομείο. Πραγματικά αγνώριστη... Τη θυμάμαι νέα... Ωραία γυναίκα... *(το φάντασμα έχει έκφραση ικανοποιημένης φιλαρέσκειας)* Έβγαινε στη γειτονιά να μαζέψει την Αλίκη που τριγυρνούσε με τις φιλενάδες της.

ΑΛΙΚΗ: Τριγυρίζαμε τα απογεύματα όλες μαζί. Η Θάλεια η Οικονόμου, η Μαρίτσα Ασημάκη και η Κική... πώς τη λέγανε να δεις την Κικούλα... Κοίτα να δεις που δεν θυμάμαι...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Μαυρίδου!

ΑΛΙΚΗ: Ναι. Μαυρίδου. Οι γονείς της ήταν Πόντιοι. Η μαμά της έφτιαχνε πιρσοκί. Τι μου θύμισες...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Βλέπεις καμιά τους;

ΑΛΙΚΗ: Μπα... Έχω να τις δω από τότε.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ξέρεις ποιος ήρθε στο γραφείο μου; Ο Ζαμάνης. Του έκανα την κηδεία της πεθεράς του. Έχει γίνει δικηγόρος. Ασχολείται κυρίως με οικογενειακό δίκαιο. Έχει γραφείο στο κέντρο.

ΑΛΙΚΗ: Ο Αλέκος... Από τα πιο ωραία αγόρια της τάξης. Ψηλός, σγουρομάλλης, με πράσινα μάτια. Αυτά τα μάτια του...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Τώρα είναι φαλακρός. Και χοντρός. Τρόμαξα να τον γνωρίσω.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πέθανε η κυρία Ζαμάνη;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Την ήξερες;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Από τον Αλέκο είχα δανειστεί βιβλία όταν έδινα πανελλήνιες. Έτσι γνώρισα τη μητέρα του. Ευγενική κυρία. *(Το φάντασμα κάνει γκριμάτσα διαφωνίας).*

ΙΑΚΩΒΟΣ: Είχε προχωρημένο καρκίνο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Είναι κι η δική σου δουλειά... Δύσκολη πολύ...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Δεν βαριέσαι... Και ποια δουλειά είναι εύκολη; Τουλάχιστον η δική μου είναι σίγουρη. Πάντα οι άνθρωποι θα φεύγουν και αυτοί που μένουν πίσω θα χρειάζονται βοήθεια. Αυτή ήταν η θεωρία του πατέρα μου. Με τα χρόνια την πίστεψα κι εγώ.

(Σιωπή)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Να έρθουμε στα δικά μας...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Λοιπόν... Είπαμε, η κηδεία θα γίνει στο Πρώτο και η εξόδιος ακολουθία στον Άγιο Λάζαρο. Ευτυχώς που έχετε οικογενειακό τάφο. Δεν είναι πολύ εύκολο να βρεις μέρος στο Πρώτο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ο Πλούταρχος έχει οικογενειακό τάφο.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τον είχα βρει σε τιμή ευκαιρίας. Και τις ευκαιρίες δεν τις αφήνεις, τις αρπάζεις!

[Η Αλίκη κοιτάζει τον άντρα της με δυσaréσκεια. Το φάντασμα της Φρόσως κουνάει το κεφάλι με αποστροφή].

ΑΛΙΚΗ: Πότε θα γίνει η κηδεία, Ιάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Από Δευτέρα. Ευτυχώς, τα ψυγεία μου είναι μεγάλα. Το «Μαύρο Περιστέρι» έχει τα πιο σύγχρονα και ευρύχωρα ψυγεία σε όλη την Αθήνα.

(Μικρή σιωπή)

ΙΑΚΩΒΟΣ: *(ανοίγει ένα ντοσιέ με χαρτιά και σημειώνει κάτι)* Θέλουμε χορωδία;

[Ο Χρήστος και η Αλίκη απαντάνε ταυτόχρονα].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Όχι! / **ΑΛΙΚΗ:** Ναι! *(το φάντασμα της Φρόσως κουνάει τους ώμους αδιάφορα)*

[Κοιτάζονται].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν χρειάζεται. Οι χορωδίες στις κηδείες είναι μακάβριες.

ΑΛΙΚΗ: Δίνουν πιο πένθιμο χρώμα. Ο κόσμος συγινείται περισσότερο.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Τα μέλη της δικής μας χορωδίας προέρχονται από χορωδίες Ωδείων.

ΧΡΗΣΤΟΣ: *(προς την Αλίκη)* Εγώ δεν το θέλω. Μεγάλη γυναίκα ήταν η μαμά. Ούτε εκείνη θα το ήθελε. Ας κρατήσουμε χαμηλούς τόνους.

ΑΛΙΚΗ: Στη μαμά άρεσαν πολύ οι χορωδίες. Μην ξεχνάς ότι παλιότερα ήταν κι εκείνη μέλος της Χορωδίας του Δήμου.

[Το φάντασμα της Φρόσως γνέφει καταρατικά χαμογελώντας].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δυο-τρεις φορές είχε πάει όλες κι όλες. Μετά δεν ξαναπάτησε.

ΑΛΙΚΗ: Την είχε φάει ο μπαμπάς. Της έλεγε ότι έμπλεξε με τους εθνικόφρονες. *(το φάντασμα της Φρόσως γνέφει κοροϊδευτικά)*

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι ήθελε να τραγουδάνε στη χορωδία; Αντάρτικα;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Το σκέφτεστε και αποφασίζετε. Η χορωδία είναι διαθέσιμη ανά πάσα στιγμή. Στολισμό της εκκλησίας θα έχουμε;

ΑΛΙΚΗ: Εννοείται.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Χωρίς υπερβολές.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Μερικές ανθοστήλες, λουλούδια πάνω στο φέρετρο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Εντάξει.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Το φέρετρο θα παραμείνει ανοιχτό στην τελετή;

(Ο Χρήστος κι η Αλίκη πάλι σχεδόν ταυτόχρονα)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν ξέρω... / **ΑΛΙΚΗ:** Εννοείται!

[Κοιτάζονται πάλι].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: κ. Κατωπόδη, η πεθερά μου έμεινε πολύ καιρό στο νοσοκομείο. Στο τέλος η όψη της ήταν... τρομακτική. *(το φάντασμα της Φρόσως κάνει χειρονομία σαν να ετοιμάζεται να δώσει ανάποδη στον Πλούταρχο)* Είπατε

εξάλλου ότι την είδατε. Γι' αυτό μας βλέπετε διστακτικούς... *(κοιτάει αυστηρά τον Χρήστο)*

ΙΑΚΩΒΟΣ: Μη νοιάζεστε. Αυτό διορθώνεται εύκολα. Με μακιγιάζ και botox.

ΧΡΗΣΤΟΣ: *(με απορία)* Με...botox;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Βέβαια! Το γραφείο μας συνεργάζεται με έναν ταριχευτή, πραγματικό καλλιτέχνη.

[Ενώ μιλάει ο Ιάκωβος, ο Θέμης σηκώνεται να φύγει].

ΙΑΚΩΒΟΣ: Μπορεί να κάνει τον νεκρό να φαίνεται μέχρι και δέκα χρόνια νεότερος. *(το φάντασμα της Φρόσως γνέφει με ενθουσιασμό)*

ΘΕΜΗΣ: *(με ύφος απόγνωσης)* Εγώ θα σας αφήσω. Χάρηκα πολύ, κ. Κατωπόδη. Παιδιά, θα σας δω αργότερα. *(το φάντασμα της Φρόσως στέλνει χαιρετισμό)*

[Για λίγο επικρατεί σιγή].

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ο πολύς κόσμος δεν είναι συνηθισμένος σε τέτοιες συζητήσεις. Όμως και ο ίδιος ο νεκρός, αν μπορούσε να έχει γνώμη, θα ήθελε στην κηδεία του να φαίνεται όμορφος. *(το φάντασμα της Φρόσως επικροτεί)*

ΑΛΙΚΗ: Ιάκωβε, να κάνεις ότι χρειάζεται για να δείχνει η μαμά όμορφη. Και γαλήνια... *(σπάει σ' έναν λυγμό)*

(Ο Πλούταρχος την πλησιάζει και την αγκαλιάζει από τους ώμους)

ΙΑΚΩΒΟΣ: Κουράγιο, Αλίκη μου... *(την κοιτάζει πάλι ληγωμένα)* Ρούχα έχετε διαλέξει;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ναι... Γκαλίνα!

[Εμφανίζεται η Γκαλίνα από την κουζίνα].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Φέρε το φουστάνι που ξεχωρίσαμε...

ΓΚΑΛΙΝΑ: Αμέσως, κύριο Κρήστο.

[Επιστρέφει κρατώντας τα δύο φουστάνια. Το φάντασμα της Φρόσως πηγαίνει μαζί της. Πιάνει την άκρη του φορέματος που προτιμάει].

ΑΛΙΚΗ: Γιατί τα' φερες πάλι και τα δύο; Αφού διαλέξαμε προηγουμένως...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ποιο από τα δύο;

ΑΛΙΚΗ: Αυτό (δεν πιάνει το φουστάνι που είχε διαλέξει προηγουμένως, αλλά το άλλο, αυτό που προτιμάει το φάντασμα της Φρόσως). Τελικά είναι καλύτερο. Το άλλο παραείναι άχρωμο.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ωραία. Και κάτι άλλο... Θα πρέπει να έρθετε να διαλέξετε το φέρετρο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν γίνεται να... το διαλέξεις εσύ μόνος σου;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Έχω τόσα πολλά. Τεράστια ποικιλία. Δεν ξέρω ποιο μπορεί να σας κάνει. Είναι προσωπική η επιλογή.

ΑΛΙΚΗ: (με ύφος αποφασιστικό) Θα έρθω εγώ. (απευθυνόμενη στον άντρα της) Πλούταρχε, πάμε μαζί;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: (ελαφρώς ενοχλημένος) Όχι, πήγαινε εσύ. Εγώ θα περάσω λίγο από το γραφείο. Ντιάνα, θέλεις να σε πάω σπίτι ή θα κάτσεις εδώ;

ΝΤΙΑΝΑ: Θα μείνω λίγο με τον θείο.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: (βιαστικά) Φεύγω. Αλίκη, πάρε με αν χρειαστείς κάτι.

ΑΛΙΚΗ: Εντάξει.

[Ο Πλούταρχος φεύγει. Η Αλίκη ετοιμάζεται κι αυτή].

ΑΛΙΚΗ: Πάμε να τελειώνουμε και μ' αυτό.

ΙΑΚΩΒΟΣ: (χαρούμενος, με έκταξη) Πάμε.

ΑΛΙΚΗ: Δεν θ' αργήσω. Θα είμαι πίσω πριν έρθει ο κόσμος.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Κι εμείς θα συμμαζέψουμε λίγο εδώ.

ΑΛΙΚΗ: (φεύγοντας μαζί με τον Ιάκωβο) Φύγαμε, λοιπόν. Γεια σας.

[Το φάντασμα της Φρόσως αποχωρεί από τη σκηνή. Στο δωμάτιο μένουν ο Χρήστος και η Ντιάνα. Η Γκαλίνα πηγαινοέρχεται κάνοντας δουλειές. Τα φώτα χαμηλώνουν].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Στο γραφείο τελετών «Το Μαύρο Περιστέρι» του Ιάκωβου Κατωπόδη· ένα απλό γραφείο, εντελώς γυμνό-μόνο μερικά χαρτιά υπάρχουν επάνω του, μια πολυθρόνα πίσω και δύο πολυθρόνες (ή καρέκλες) μπροστά. Μια εικόνα του Χριστού στον τοίχο. Ένα μαύρο περιστέρι σε πίνακα (ή σε ομοίωμα πάνω στο γραφείο). Καθισμένοι απέναντι, στο γραφείο, ο Ιάκωβος Κατωπόδης και η Αλίκη συζητούν. Ο Ιάκωβος σημειώνει κάτι στα χαρτιά του].

ΙΑΚΩΒΟΣ: Μαόνι, στις μεγάλες διαστάσεις, με σκαλιστό σταυρό μπροστά.

ΑΛΙΚΗ: Ναι.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Δύο χιλιάδες. Δεν μπορώ να κόψω παραπάνω.

ΑΛΙΚΗ: Καταλαβαίνω.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Θέλω να ξέρεις ότι αυτή τη δουλειά προσπαθώ να την κάνω όσο πιο τίμια μπορώ. Όχι μόνο για σένα... Για όλους τους πελάτες. Δεν θέλω να εκμεταλλεύομαι τον ανθρώπινο πόνο.

[Η Αλίκη σωπαίνει].

ΙΑΚΩΒΟΣ: Τι σκέφτεσαι;

ΑΛΙΚΗ: Θα ήθελα πίσω εκείνα τα αθώα χρόνια. Η μαμά νέα, το σχολείο, τα πάρτι, τα φλερτ... Οι δάσκαλοι μας, μετά οι καθηγητές, οι συμμαθητές... Πού πήγαν τόσοι άνθρωποι; Τόσες μέρες; Τόσα χρόνια;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Η ζωή περνάει... Εσύ τουλάχιστον έκανες οικογένεια... Για μένα δεν ήταν καθόλου εύκολα χρόνια.

ΑΛΙΚΗ: Γιατί;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ήθελα να γίνω καθηγητής. Φιλολόγος.

ΑΛΙΚΗ: Το θυμάμαι. Έγραφες τις καλύτερες εκθέσεις.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ο πατέρας μου ούτε που να το ακούσει. *(μυμείται)* «Είσαι τελείως ανόητος; Θα πετάξεις μια σίγουρη δουλειά στα σκουπίδια για να πας να γίνεις δασκαλάκος με τρεις κι εξήντα;» Αυτά μου έλεγε όλη μέρα. Κι εγώ τον άκουσα. Η σιγουριά είναι κακός σύμβουλος.

ΑΛΙΚΗ: Είχες περάσει στην ΑΣΟΕΕ.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Εκείνος μ' έβαλε να τη δηλώσω. «Ένα πτυχίο στα Οικονομικά είναι γερό χαρτί», έλεγε. «Θα την πάει μπροστά την επιχείρηση». Ήθελε ν' απλωθούμε και σε άλλες πόλεις. «Μια μέρα θα περάσεις και τον Μαρινόπουλο σε μετοχικό κεφάλαιο», έλεγε. Θεός σχωρέστον...

ΑΛΙΚΗ: Δεν τα ήξερα αυτά.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Δεν τα έχω πει ποτέ. Δεν είχα και πού να τα πω.

ΑΛΙΚΗ: Φίλους;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Κανέναν. Ούτε στο σχολείο. Δυσκολευόμουν να πλησιάσω τα άλλα παιδιά. Ντρεπόμουν για τη δουλειά του πατέρα μου. Και για το ίδιο μου το επώνυμο: Κατωπόδης. Σα να έρχεται κατευθείαν από τον Κάτω Κόσμο. Είχα φάει πολύ δούλεμα.

ΑΛΙΚΗ: Γι' αυτό δεν ερχόσουν μαζί μας ούτε στα πάρτι, ούτε στις κοπάνες...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Δεν με καλούσαν. Με κοροΐδευαν για το «Μαύρο Περιστέρη». Με φώναζαν «μαύρο κοράκι», ζωγράφιζαν φέρετρα στο θρανίο μου. Όταν έμπαινα στην τάξη, σκούνταγαν ο ένας τον άλλον με διπλωμένα τα δάχτυλα (*δείχνει*) κι έλεγαν «πάνω σου ο Κατωπόδης».

ΑΛΙΚΗ: Εμείς τα κορίτσια δεν τα ξέραμε αυτά.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ναι... Ήταν αντρικά αστεία... (*γελάει με πικρία*)

ΑΛΙΚΗ: Τα παιδιά είναι σκληρά. (*Μικρή σιωπή*) Φαντάζομαι όμως ότι... τώρα θα έχεις κάποια σχέση...

ΙΑΚΩΒΟΣ: Όχι, όχι... Ποτέ δεν είχα...

ΑΛΙΚΗ: Ποτέ;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Εννοώ ποτέ για πολύν καιρό... Όσες φορές δοκίμαζα να κάνω σταθερή σχέση, χάλαγε όταν η κοπέλα μάθαινε τη δουλειά μου. Μόνο με μία κράτησε σχεδόν ένα χρόνο. Της είχα πει ότι είμαι διαφημιστής.

ΑΛΙΚΗ: Δεν το πιστεύω!... (*γελάει*) Και;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Έτυχε να πεθάνει μια θεία της, εδώ στην περιοχή μας. Έρθε στην κηδεία, εγώ δεν το ήξερα, είχε άλλο επώνυμο η πεθαμένη. Με είδε να συντονίζω την τελετή, έχασε το χρώμα της. Όλοι νόμισαν ότι ήταν συγκινημένη για τη θεία της. Τη συγκράτησαν να μην πέσει, της έκαναν αέρα, κόντεψε να λιποθυμήσει. Την άλλη μέρα μου έστειλε μήνυμα στο κινητό να διακόψουμε. Στα σαράντα της θείας ούτε που με χαιρέτησε. *(Σωπαίνει για λίγο)*
Πες μου εσύ τα δικά σου...

ΑΛΙΚΗ: Έδωσα δυο φορές Πανελλήνιες. Δεν πέρασα. Πήγα σε μια ιδιωτική σχολή. Μετά δούλεψα ως γραμματέας σε μια βιοτεχνία επίπλων στο Περιστέρι. Εκεί γνώρισα τον Πλούταρχο. Είχε την εταιρεία που έκανε τις μεταφορές.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Κάτι μου είχε πει ο Χρήστος μια φορά που συναντηθήκαμε τυχαία.

ΑΛΙΚΗ: Η μαμά δεν τον ήθελε τον Πλούταρχο. Της φαινόταν μεγάλος, της φαινόταν συντηρητικός, τον θεωρούσε σφιχτοχέρη στα λεφτά. Φοβόταν ότι δεν θα περάσω καλά μαζί του.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Και;

ΑΛΙΚΗ: Τι και;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Εννοώ... πέρασες καλά;... Περνάς καλά με τον Πλούταρχο;

ΑΛΙΚΗ: Δεν συνηθίζω να συζητάω τον γάμο μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Γιατί;

ΑΛΙΚΗ: Τι εννοείς γιατί;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Γιατί δεν συζητάς;

ΑΛΙΚΗ: Ο Πλούταρχος είναι έντιμος άνθρωπος. Και καλός οικογενειάρχης. Φροντίζει τις ανάγκες του σπιτιού.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Τις δικές σου ανάγκες;

ΑΛΙΚΗ: *(εκνευρισμένη)* Σε παρακαλώ!

ΙΑΚΩΒΟΣ: Με συγχωρείς... Παρασύρθηκα... Δεν ήθελα να γίνω αδιάκριτος. Εννοούσα... είσαι ευτυχισμένη μαζί του;

ΑΛΙΚΗ: Αυτό δεν έχει να κάνει με τον Πλούταρχο, αλλά με το πώς είμαι εγώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Δεν θέλεις να μου απαντήσεις... Δεν επιμένω. *(Σιωπή)* Έχεις μια μπουτίκ;

ΑΛΙΚΗ: Ναι, στη Γλυφάδα. Φέρνω ρούχα κυρίως Ελλήνων σχεδιαστών σε λίγα κομμάτια.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Τα πας καλά;

ΑΛΙΚΗ: Δόξα τω Θεώ. Ακόμα και στην κρίση. Έλα καμιά μέρα από το μαγαζί!

ΙΑΚΩΒΟΣ: *(με πίκρα)* Να ψωνίσω για ποιον;

ΑΛΙΚΗ: Δεν χρειάζεται να ψωνίσεις. Να έρθεις για να δεις εμένα και το μαγαζί.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Αν το θέλεις στ' αλήθεια, θα έρθω.

ΑΛΙΚΗ: Το θέλω.

(Σιωπή)

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ας δούμε τα υπόλοιπα. Θα υπάρχει καφές μετά; Ή γεύμα;

ΑΛΙΚΗ: Καφές.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ο καλύτερος κοντά στο Πρώτο είναι ο Ευαγγέλου. Έχει πολύ ευρύχωρη και περιποιημένη αίθουσα.

ΑΛΙΚΗ: Εσύ ξέρεις.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Να υπάρχει καφές, κονιάκι, παξιμαδάκια με γλυκάνισο και κουλουράκια κανέλας;

ΑΛΙΚΗ: Ναι. Και όχι μόνο ελληνικό καφέ. Όλα τα είδη.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Έτσι γίνεται τώρα πια.

ΑΛΙΚΗ: Η μαμά δεν έπινε ποτέ ελληνικό καφέ. Προτιμούσε τον γαλλικό χειμώννα-καλοκαίρι. Της φαινόταν ελαφρύς.

[Σιωπή. Ο Κατωπόδης γράφει].

ΙΑΚΩΒΟΣ: Πόσα άτομα θα είναι;

ΑΛΙΚΗ: Καμιά τριανταριά. Η μαμά τα τελευταία χρόνια δεν πολυκυκλοφορούσε. Θα είναι κυρίως συγγενείς. Και φίλοι του Χρήστου.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Με τον Χρήστο είστε πολύ δεμένοι. Όπως τότε.

ΑΛΙΚΗ: Πάντα ήμασταν. Ήταν το μωρό μου. Τον είχα σαν κούκλα. Βοηθούσα τη μαμά να τον αλλάζει, να τον πλένει.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Τυχερός αδελφός.

ΑΛΙΚΗ: Αργότερα, μου έλεγε όλα του τα μυστικά. Εγώ έμαθα πρώτη και για την... ιδιαιτερότητά του.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Το είχες καταλάβει;

ΑΛΙΚΗ: Φαινόταν από το γυμνάσιο. Δεν ήταν σαν τα άλλα αγόρια. Δεν έπαιζε μπάλα στα διαλείμματα. Καθόταν μόνος του και διάβαζε μυθιστορήματα. Λες και έψαχνε στα βιβλία τις απαντήσεις για όσα έβραζαν μέσα του.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Εγώ τον έβλεπα με κορίτσια.

ΑΛΙΚΗ: (γελάει) Ήταν ο «φιλενάδας». Έτσι τον έλεγαν τα άλλα αγόρια. Είχε πολλές φίλες και μαζί σχολίαζαν τα αγόρια των μεγαλύτερων τάξεων. Του εκμυστηρεύονταν τους έρωτές τους κι εκείνος τις άκουγε και τις παρηγορούσε. Μέχρι εκεί όμως. Ποτέ δεν είχε σχέση με κάποιο από αυτά τα κορίτσια. Δεν ξέρω αν έχει ποτέ ολοκληρώσει με γυναίκα.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Δεν έχει σημασία. Ο κύριος Μιλτιάδης τι έλεγε;

ΑΛΙΚΗ: Όταν πρωτοέμαθε για την ομοφυλοφιλία του Χρήστου, τον χαστούκισε. Ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που άπλωσε χέρι επάνω του. Δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Ήταν είκοσι χρονών τότε ο Χρήστος. Ήμουν μπροστά. Ο πατέρας ούρλιαζε σαν υστερικός. Του είπε πράγματα για τα οποία

αργότερα μετάνιωνε. Ο Χρήστος δεν μιλούσε. Στεκόταν ακίνητος στη μέση του δωματίου. Είχε κοκκινίσει και τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα. Όμως δεν έβγαλε λέξη.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Κι εσύ;

ΑΛΙΚΗ: Προσπάθησα να συγκρατήσω τον πατέρα, αλλά ήταν εκτός εαυτού. Έτρεμε. Φοβήθηκα ότι κάτι θα πάθαινε.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Και μετά;

ΑΛΙΚΗ: Αυτό ήταν το μοναδικό του ξέσπασμα. Δεν ξαναμίλησε ποτέ ανοιχτά για το θέμα αυτό. Νομίζω ότι ήταν η μεγαλύτερη ήττα της ζωής του.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Πάντως, ο Χρήστος δείχνει ευτυχισμένος.

ΑΛΙΚΗ: Με τον Θέμη είναι μαζί δέκα χρόνια. Ταιριάζουν.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Θα τους ζήλευαν πολλοί «φυσιολογικοί» άντρες.

ΑΛΙΚΗ: Εμένα ο Θέμης στιγμές-στιγμές μου τη βαράει στα νεύρα, αλλά για τον Χρήστο είναι στήριγμα. Συμπληρώνουν ο ένας τον άλλο. Ο Θέμης είναι δυναμικός, ακομπλεξάριστος... Είναι κινητήρια δύναμη για τον Χρήστο. Και πολύ καλός στη δουλειά του. Μπορεί να λύσει έναν υπολογιστή και να τον ξανασυναρμολογήσει όση ώρα κάνω εγώ να φτιάξω μια μακαρονάδα.

ΙΑΚΩΒΟΣ: *(γελάει)* Θα τον έχω στα υπ' όψιν.

ΑΛΙΚΗ: *(σηκώνεται)* Πρέπει να φύγω. Για το οικονομικό, θα περάσουμε μετά την τελετή. *(του δίνει το χέρι της)*

ΙΑΚΩΒΟΣ: *(της κρατάει το χέρι)* Αλίκη μου, δεν υπάρχει πρόβλημα. Όταν ηρεμήσετε, έρχεστε και με πληρώνετε. *(μελαγχολικά)* Εγώ πάντα εδώ είμαι... Πρωί, βράδυ... Δεν πάω πουθενά.

[Τα φώτα χαμηλώνουν].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Στο καθιστικό της Ευφροσύνης Ντόμινο, ο Χρήστος, ο Θέμης και η Ντιάνα κάθονται χωρίς να μιλάνε.. Ο Χρήστος φαίνεται χαμένος στις σκέψεις του. Ο Θέμης ξεφυλλίζει μια εφημερίδα. Η Ντιάνα χαζεύει με το κινητό της μασώντας τσίχλα].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι περιεργο!

ΘΕΜΗΣ: *(χωρίς να σηκώσει τα μάτια από την εφημερίδα)* Ποιο είναι το περιεργο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Φεύγει ένας άνθρωπος και η ζωή συνεχίζεται σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Δες εμάς... Πόσα άσχετα είπαμε σήμερα...

ΘΕΜΗΣ: *(αφήνει την εφημερίδα, με σοβαρό ύφος)* Δεν είναι ότι δεν συμβαίνει. Συμβαίνει. Ανοίγει ένα κενό. Μια τρύπα. Αυτή την τρύπα πάνε να γεμίσουν οι κουβέντες.

(Σιωπή)

ΘΕΜΗΣ: Εμένα η κυρία Φρόσω μου λείπει ήδη. Πολύ.

ΝΤΙΑΝΑ: *(αφήνει το κινητό)* Κι εμένα μου λείπει η γιαγιά. Μου έλειπε και τον καιρό που ήταν στο νοσοκομείο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τα βρίσκατε οι δυο σας, Άρτεμούλα.

ΝΤΙΑΝΑ: Θείε, σταμάτα να με λες έτσι!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έτσι δε σε φώναζε η γιαγιά;

ΝΤΙΑΝΑ: Τώρα τελευταία με έλεγε με το κανονικό μου όνομα.

ΘΕΜΗΣ: *(πειρακτικά)* Μα το κανονικό σου είναι το Άρτεμις.

ΝΤΙΑΝΑ: Θέμη, δεν απαντάω. *(ζαναπιάνει το κινητό)*

ΘΕΜΗΣ: Ντιάνα, πρέπει να το πάρουμε απόφαση και οι δύο. Εσένα κανονικά σε λένε Άρτεμη κι εμένα Θεμιστοκλή. Όπως με φωνάζει ο μπαμπάς σου.

ΝΤΙΑΝΑ: *(μασώντας τσίχλα και προσηλωμένη στο κινητό)* Ας τον αυτόν...

(Σιωπή)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μικρό, τι κάνεις;

ΝΤΙΑΝΑ: Μιλῶ στην ομαδική της τάξης.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Όχι, εννοῶ πῶς είσαι; Πῶς τα περνᾶς;

ΝΤΙΑΝΑ: Σκατά! Δεν την παλεύω. Με την καμία ὁμως!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι φταίει;

ΝΤΙΑΝΑ: Τι λες να φταίει; Το ζεύγος Ρεμούνδου!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Γιατί;

ΝΤΙΑΝΑ: Τι γιατί; Γιατί είναι στην κοσμάρα τους!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν σε καταλαβαίνουν;

ΝΤΙΑΝΑ: Ούτε εμένα καταλαβαίνουν, ούτε μεταξύ τους καταλαβαίνονται. Καιρό τώρα. Μιλᾶει καθέννας μόνος του και κοιτάει τον ἄλλον σαν ούφο. Δεν υπάρχει η οικογένειά μου. Απλά ΔΕΝ υπάρχει!

ΘΕΜΗΣ: Υπομονή. Δεν υπάρχει πιο δύσκολο πράγμα από τις ανθρώπινες σχέσεις.

ΝΤΙΑΝΑ: Δεν μιλάμε για ανθρώπινες σχέσεις. Κανιβαλικές σχέσεις ἔχουμε στο σπίτι. Να φάει ο ένας τον ἄλλον και οι δυο τους εμένα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι σου κάνουν; Τι δεν σου αρέσει στη ζωή σου;

ΝΤΙΑΝΑ: Ποια ζωή μου; Δεν ἔχω δικιά μου ζωή, θείε. Ό, τι θέλω να κάνω περνᾶει από οικογενειακό δικαστήριο. Κατήγορος η μάνα μου και εισαγγελέας ο κύριος Πλούταρχος.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Υπερβολές... Ξέρεις πόσο σε αγαπάνε...

ΝΤΙΑΝΑ: Ας με αγαπούσαν λιγότερο. Τέτοια αγάπη να λείπει. *(μυμείται)*
«Ντιάνα, πού πας; Ντιάνα, τι είναι αυτό που φόρεσες; Ντιάνα, ποιος ἦταν αυτός;» Κάθε μέρα ἀνάκριση.

ΘΕΜΗΣ: Οι γονεῖς σου ανησυχούν, ὅπως οι γονεῖς ὅλου του κόσμου και ὅλων των εποχών...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ξέρεις πόσο αυστηροί ήταν ο παππούς κι η γιαγιά όταν ήμασταν παιδιά;

ΝΤΙΑΝΑ: Άλλα χρόνια.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τώρα είναι χειρότερα. Οι κίνδυνοι είναι περισσότεροι και μεγαλύτεροι.

ΝΤΙΑΝΑ: Εγώ πάντως του χρόνου που θα γίνω δεκαοχτώ, θα φύγω από το σπίτι.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Και πού θα πας, για να έχουμε καλό ρώτημα;

ΝΤΙΑΝΑ: Οπουδήποτε. Θα δηλώσω συμμετοχή στον διαγωνισμό των μοντέλων.

ΘΕΜΗΣ: (γελάει) Πώς σου ήρθε αυτό τώρα;

ΝΤΙΑΝΑ: Δεν μου ήρθε τώρα. Δυο χρόνια το λέω.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι θες να μπλέξεις με αυτούς τους χώρους;

ΝΤΙΑΝΑ: Μου αρέσει το modeling, μου αρέσουν τα ρούχα.

ΘΕΜΗΣ: Η μάνα σου τι λέει; Κάτι ξέρει από αυτά.

ΝΤΙΑΝΑ: Τα δικά της. Θα μ' εκμεταλλευτούν. Θα κακοπεράσω.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν έχει άδικο. Βλέπω αυτά τα κορίτσια στην τηλεόραση και λέω μέσα μου: δεν έχουν μάνες να τα συγκρατήσουν; Να τους πουν «τι πας να κάνεις, κορίτσι μου, με τη ζωή σου και την ομορφιά σου;»

ΝΤΙΑΝΑ: Γιατί, ρε θείε; Δουλειά δεν είναι κι αυτό;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δουλειά με λίγο κόπο και εύκολα λεφτά. Και με πολλή ματαιοδοξία. Τις βλέπω στην πασαρέλα. Περπατάνε με τόση αλαζονεία... Λες και είναι θεές. Μετά σκυλοτρώνονται μεταξύ τους.

ΘΕΜΗΣ: Και για πόσο; Στα τριάντα ή και νωρίτερα έχουν ξοφλήσει. Και μετά; Τίποτα. Χωρίς άλλο βιογραφικό, χωρίς μόρφωση...

ΝΤΙΑΝΑ: Δεν είναι αλήθεια. Πολλές έχουν σπουδάσει.

ΘΕΜΗΣ: Τι ακριβώς; Make-up artists ή τεχνίτριες νυχιών;

ΝΤΙΑΝΑ: Όχι μόνο. Και φιλολογία, και ψυχολογία, ακόμα και ιατρική.

ΘΕΜΗΣ: Έλα τώρα! Ιατρική!

ΝΤΙΑΝΑ: Αλήθεια! Υπάρχουν.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μπορεί, αλλά είναι εξαιρέσεις. Τα περισσότερα από αυτά τα κορίτσια δεν ξέρουν ούτε να μιλήσουν. Στρασάκι στο νύχι, βλεφαρίδα κάγκιελο και το σώμα τους... έκθεση tattoo.

ΝΤΙΑΝΑ: *(θυμωμένη)* ΟΚ. Καλά. Το' πιασα. Ίδιος είσαι με την αδελφή σου. Πού θα πάει όμως; Θα έρθει εκείνη η ώρα...

ΘΕΜΗΣ: *(σιγοτραγουδάει)* «Η μέρα εκείνη δεν θ' αργήσει...» Αχ, Ντιάνα. Όλοι έτσι σιερτόμασταν στα δεκαοχτώ. Εγώ ήθελα να φύγω από την Ελλάδα, να πάω στον Καναδά.

ΧΡΗΣΤΟΣ: *(με έκπληξη)* Δεν μου το είχες πει αυτό.

ΘΕΜΗΣ: Ναι. Ήταν η πρώτη μου ολοκληρωμένη σχέση. Ήταν μεγαλύτερος... και κούκλος! Σπούδαζε αρχαιολογία. Αιώνιος φοιτητής, βέβαια. Με έκανε ό,τι ήθελε. Με έπαιζε σαν μαριονέτα. Στο τέλος, με παράτησε κι έφυγε στον Καναδά, σε κάτι συγγενείς του. Τον είχαν δεχτεί για μεταπτυχιακές σπουδές.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι είναι όλα αυτά που ακούω;

ΝΤΙΑΝΑ: *(δείχνει να διασκεδάζει)* Ωωω, το πράγμα γίνεται ενδιαφέρον... Καλή φάση! Θέμη, ζωγραφίζεις...

ΘΕΜΗΣ: *(γελώντας)* Ευτυχώς, η χυλόπιτα μου βγήκε σε καλό. Γνώρισα τον θείο σου. Τι κάρμα κι αυτό με τους θεωρητικούς, εγώ, κομπιουτεράς άνθρωπος...

(Σιωπή)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι λέτε; Να πιούμε ένα κρασάκι; Στην ψυχή της μαμάς...

ΘΕΜΗΣ: Ναι. Ντιάνα, εσύ πίνεις καθόλου;

ΝΤΙΑΝΑ: Εννοείται. Όχι όμως μπροστά στις... αρχές...

[Ο Χρήστος πηγαίνει στην κουζίνα και επιστρέφει μ' ένα μπουκάλι κρασί και τρία ποτήρια].

ΘΕΜΗΣ: *(σερβίροντας κρασί και στους τρεις)* Με το σχολείο πώς τα πας;

ΝΤΙΑΝΑ: Κόλαση. Δεν την παλεύω. Οι καθηγητές; Ό, τι να' ναι. Μπλα, μπλα, μπλα... μουρμουρίζουν ακαταλαβίστικα, μετά σου πετάνε ένα απροειδοποίητο και γίνεται σφαγή. Μόνο ο γυμναστής είναι θεούλης. Κουκλάκι και ζηγημένος. Όλα τα λεφτά.

ΘΕΜΗΣ: Εσύ έχεις φίλο;

ΝΤΙΑΝΑ: Είμαι μ' ένα παιδί εδώ και τρεις μήνες.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μπα; Από το σχολείο;

ΝΤΙΑΝΑ: Πας καλά; Όχι βέβαια!

ΘΕΜΗΣ: Πού τον γνώρισες;

ΝΤΙΑΝΑ: Φασωθήκαμε σ' ένα πάρτι.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Καλός;

ΝΤΙΑΝΑ: Τα σπάει. Πολύ ουάου τύπος.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Συνομήλικος;

ΝΤΙΑΝΑ: Μου ρίχνει τρία χρόνια. Δουλεύει.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Που;

ΝΤΙΑΝΑ: Μπάρμαν. Στο Γαλάτσι.

ΘΕΜΗΣ: Όλο και καλύτερο γίνεται...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Και... είναι σοβαρά τα πράγματα;

ΝΤΙΑΝΑ: Τι εννοείς σοβαρά;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Είσαι ερωτευμένη μαζί του;

ΝΤΙΑΝΑ: Μη με τρολάρεις, ρε θείε! «Ερωτευμένη»... Γουστάρουμε μαζί, αυτό είναι όλο. Γαμάτος τύπος.

ΘΕΜΗΣ: Ντιάνα, να προσέχεις. Να παίρνεις προφυλάξεις. Στη μάνα σου το έχεις πει;

ΝΤΙΑΝΑ: Τρελός είσαι, Θέμη; Θεσ να με δεις κρεμασμένη μόμπιλο στο σαλόνι;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Υπερβολές! Να τα κουβεντιάζεις αυτά με τη μητέρα σου. Έχει ανοιχτό μυαλό.

ΝΤΙΑΝΑ: Με μένα το κλειδαμπαρώνει.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Να τον γνωρίσουμε εμείς τουλάχιστον. Πάμε κανένα βράδυ για ποτό στο μπαρ που δουλεύει.

ΝΤΙΑΝΑ: ΟΚ. Κανονίστε.

[Χτυπάει το κινητό του Χρήστου].

ΧΡΗΣΤΟΣ: *(απαντάει)* Έλα, Πλούταρχε... Όχι, δεν ήρθε ακόμα... Ε, καλά, μην κάνεις έτσι... Κάπου θα είναι που δεν έχει σήμα. Ναι, εδώ είναι. Ντιάνα, ο μπαμπάς σου ρωτάει, να περάσει να σε πάρει;

ΝΤΙΑΝΑ: *(με ύφος και χειρονομίες απόγνωσης)* Όχι, όχι, όχι! Θα γυρίσω μόνη μου.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θα γυρίσει μόνη της, λέει. Καλά, όπως νομίζεις. *(κλείνει το κινητό)* Έρχεται από δω. Ψάχνει τη μαμά σου.

ΝΤΙΑΝΑ: SOS Πλούταρχος αναζητεί Αλίκη. Γνωστό σενάριο. Κι όταν δεν βρίσκει την Αλίκη, ψάχνει εμένα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ανησυχεί.

ΝΤΙΑΝΑ: Θέλει να ελέγχει κάθε μας κίνηση. Αλλά, το βλέπω εγώ... Με τη μάνα μου δεν θα τραβήξει πολύ ακόμα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι εννοείς;

ΝΤΙΑΝΑ: Θα τα σπάσουν. Πάνε για διαζύγιο. Η Αλίκη είναι έτοιμη. Ένα τσαφ της λείπει.

ΘΕΜΗΣ: Σου έχει πει τίποτα;

ΝΤΙΑΝΑ: Μπορεί να με θεωρείτε μικρή, αλλά καταλαβαίνω πολλά. Θυμάσαι τη γιαγιά, όταν δεν πιστεύατε κάτι που σας έλεγα; «Από μικρό κι από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια»... Κλασική ατάκα γιαγιάς.

ΧΡΗΣΤΟΣ: *(μελαγχολικά)* Ο Θεός να την αναπαύσει. Ας πιούμε στην ψυχούλα της.

[Γσουγκρίζουν τα ποτήρια. Τα φώτα χαμηλώνουν].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

[Στο σπίτι της Ευφροσύνης Ντόμνου. Ο κ. Πλούταρχος και η Ντιάνα κοιτάζουν τα κινητά τους αμίλητοι].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πού να είναι αυτή η μάνα σου;

ΝΤΙΑΝΑ: *(με τα μάτια στο κινητό).* Θα έρθει.

(Σιωπή)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Δεν ανησυχείς;

ΝΤΙΑΝΑ: Μεγάλο κορίτσι είναι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Να μην απαντάει το κινητό...

ΝΤΙΑΝΑ: Μπορεί να μην πιάνει.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Και πάλι... Πόσες ώρες θέλει για να διαλέξει ένα φέρετρο;

ΝΤΙΑΝΑ: Το είπε ο άνθρωπος. Έχει πολλά. Ξέρεις πόσο δύσκολα αποφασίζει η μαμά.

(Σιωπή)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(ξανακαλεί την Αλίκη στο κινητό)* Ορίστε... Η κλήση μου προωθείται.

ΝΤΙΑΝΑ: *(με τα μάτια στο κινητό)* Χαλάρωσε...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Επιτέλους, πόσο αναίσθητη είσαι;

ΝΤΙΑΝΑ: Δεν μας παρατάς, λέω εγώ... *(σηκώνεται)*

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ντιάνα! Πού πας;

ΝΤΙΑΝΑ: Στην τουαλέτα! Επιτρέπεται;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πήγαινε.

[Η Ντιάνα φεύγει από τη σκηνή. Ο Πλούταρχος καλεί ξανά και ξανά την Αλίκη στο κινητό και δείχνει να εκνευρίζεται περισσότερο. Μετά από λίγο, μπαίνει η Αλίκη].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πού ήσουν; Γιατί δεν απαντούσες το κινητό;

ΑΛΙΚΗ: Το είχα στη τσάντα. Ξεφόρτισε η μπαταρία.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Άργησες. Διατριβή έκανες στα φέρετρα;

ΑΛΙΚΗ: Έχεις όρεξη.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Έφυγες για λίγο κι έλειψες τρεις ώρες.

ΑΛΙΚΗ: Πού είναι ο Χρήστος;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πήγανε με τον Θεμιστοκλή να περπατήσουν.

ΑΛΙΚΗ: Η Ντιάνα;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Μέσα.

(Σιωπή)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Διάλεξες;

ΑΛΙΚΗ: Ναι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι;

ΑΛΙΚΗ: Μαόνι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πόσο;

ΑΛΙΚΗ: Δύο.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Χιλιάρινα;

ΑΛΙΚΗ: Όχι. Δύο ευρώ. Τι ρωτάς; Λες και δεν ξέρεις.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Δεν σου έκανε καλύτερη τιμή; Τι σόι φίλοι είστε;

ΑΛΙΚΗ: Δεν είμαστε φίλοι, σου το ξαναείπα. Παλιοί συμμαθητές είμαστε.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Άλλα έλεγε ο Χρήστος.

ΑΛΙΚΗ: Στ' αλήθεια έχεις όρεξη. Ούτε σήμερα δεν σταματάς.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Εσύ δεν μ' αφήνεις.

ΑΛΙΚΗ: Παράτα με, Πλούταρχε. Δεν έχω κουράγιο ούτε να σου απαντήσω.

(Σιωπή)

ΑΛΙΚΗ: Τι κάνει μέσα η μικρή;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Στην τουαλέτα πήγε.

ΑΛΙΚΗ: Τόση ώρα; *(φωνάζει)* Ντιάνα!

[Μπαίνει η Ντιάνα. Έχει ετοιμαστεί για να βγει].

ΝΤΙΑΝΑ: Ήρθες;

ΑΛΙΚΗ: Ναι, μωρό μου. Για πού ετοιμάστηκες;

ΝΤΙΑΝΑ: Θα βρεθώ με τη Λουκία.

ΑΛΙΚΗ: Η Λουκία δεν έδινε Αγγλικά; Τέλειωσε;

ΝΤΙΑΝΑ: Όχι, αλλά έχει πήξει και...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Και είπες να την πας περίπατο... Δεν καταλαβαίνεις ότι έχουμε πένθος; Ότι...

ΝΤΙΑΝΑ: Γι' αυτό θα βγω. Δεν μπορώ άλλο εδώ μέσα.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Άρτεμις, δεν είναι σωστό. Η γιαγιά σου ακόμα δεν κρύωσε.

ΝΤΙΑΝΑ: Σταμάτα πια αυτές τις φρικιαστικές μπούρδες!

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πώς μου μιλάς έτσι;

ΑΛΙΚΗ: Άφησέ την. Είναι στενοχωρημένη.

ΝΤΙΑΝΑ: Ναι, είμαι. Όχι όμως για τη γιαγιά. Εκείνη γλίτωσε. Για μένα που είμαι εδώ και μου τα πρήζετε.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Άρτεμις, αρριετά!

ΑΛΙΚΗ: Πλούταρχε, άφησέ την.

ΝΤΙΑΝΑ: Θέλετε κάτι άλλο; Θα έρθω κατευθείαν στο σπίτι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Μην αργήσεις. Να είσαι πίσω μέχρι τις δέκα.

ΝΤΙΑΝΑ: Θα βαρέσεις τη σάλπιγγα;

ΑΛΙΚΗ: Φτάνει, Ντιάνα. Προσπάθησε να γυρίσεις νωρίς. Σε θέλουμε κοντά μας σήμερα.

ΝΤΙΑΝΑ: Αλήθεια; Πόσο συγκινητικό! Φεύγω, γεια.

[Η Ντιάνα φεύγει χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Την άκουσες; Δεν σέβεται τίποτα. Ούτε εμάς, ούτε τη μνήμη της γιαγιάς της.

ΑΛΙΚΗ: Είναι παιδί. Στην εφηβεία. Έτσι της βγαίνει η λύπη.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Με αγένεια;

ΑΛΙΚΗ: Την απασχολούν πολλά.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Όπως;

ΑΛΙΚΗ: Εμείς.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι εμείς;

ΑΛΙΚΗ: Αυτά που γίνονται μεταξύ μας.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι γίνεται μεταξύ μας;

ΑΛΙΚΗ: Με κοροϊδεύεις; Δεν συμβαίνει τίποτα; Έχεις την αίσθηση ότι είμαστε καλά; Ότι το παιδί δεν καταλαβαίνει;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι είναι αυτά που λες; Πώς σου ήρθαν;

ΑΛΙΚΗ: Ας μην ανοίξουμε αυτή την κουβέντα σήμερα.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Να την ανοίξουμε. Την άνοιξες ήδη.

ΑΛΙΚΗ: Θεωρείς ότι είμαστε καλά;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Γιατί; Δεν είμαστε;

ΑΛΙΚΗ: Εγώ δεν είμαι. Πνίγομαι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Γιατί πνίγεσαι; Ποιος σε πνίγει;

ΑΛΙΚΗ: Εσύ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πώς ακριβώς σε πνίγω;

ΑΛΙΚΗ: Με τη συμπεριφορά σου.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι έχει η συμπεριφορά μου;

ΑΛΙΚΗ: Στέκεσαι απέναντί μου σαν δικαστής. Κρίνεις, αποφασίζεις, τιμωρείς.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πότε σε τιμώρησα;

ΑΛΙΚΗ: Πολλές φορές. Κι ας μην το έχεις καταλάβει.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Πες μου μία.

ΑΛΙΚΗ: Δεν δίνεσαι στη σχέση μας. Με τιμωρείς έτσι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Δεν σου δίνω ό, τι μου ζητάς;

ΑΛΙΚΗ: Μου δίνεις. Όμως δεν μου δίνεσαι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Εννοείς...

ΑΛΙΚΗ: Όχι, Πλούταρχε. Δεν εννοώ το σεξ. Στα κομμάτια να πάει το σεξ. Εννοώ την ψυχή σου.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι είναι αυτά που μου λες σήμερα; Τι έχει η ψυχή μου;

ΑΛΙΚΗ: Είναι γεμάτη από τους ισολογισμούς της εταιρείας σου. Δεν χωράει τίποτα άλλο. Όλη σου η ζωή πατάει πάνω σε ισολογισμούς.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Με αυτούς τους ισολογισμούς ζούμε όπως ζούμε. Δεν σας λείπει τίποτα.

ΑΛΙΚΗ: Έτσι λες εσύ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Γιατί; Τι σας λείπει;

ΑΛΙΚΗ: Βλέπεις το παιδί; Έχει φορτίο. Είναι θλιμμένη.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Όχι θλιμμένη. Ξεμυαλισμένη. Με κάποιον τραβιέται. Το έχω καταλάβει καιρό.

ΑΛΙΚΗ: Κοπέλα είναι. Θα τα κάνει και αυτά.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Έχει πανελλήνιες του χρόνου. Και τα μυαλά της πετάνε στον αέρα.

ΑΛΙΚΗ: Κάπου θα μπει. Οι περισσότεροι κάπου περνάνε.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Γιατί να την περάσουν; Επειδή είναι ωραία; Αν δεν στρώσει τον κώλο της να διαβάσει, ούτε στο Διδυμότειχο δεν θα περάσει.

ΑΛΙΚΗ: Θα της βρούμε ένα ΙΕΚ. Κι εμείς δεν σπουδάσαμε, αλλά δεν χαθήκαμε.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Άλλα χρόνια τα δικά μας. Τώρα είναι αλλιώς.

ΑΛΙΚΗ: Είναι καλό παιδί.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Καλό, αλλά ξεμυαλισμένο.

ΑΛΙΚΗ: Πότε προσπάθησες να την πλησιάσεις; Να την καταλάβεις;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Με αφήνεις εσύ;

ΑΛΙΚΗ: Γιατί; Τι σου κάνω;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Βάζεις εμπόδιο μεταξύ μας.

ΑΛΙΚΗ: Είσαι τρελός! Σε εμποδίζω εγώ να πλησιάσεις την κόρη σου;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Όποτε της κάνω παρατήρηση, μπαίνεις εσύ στη μέση και με γειώνεις. Είσαι πάντα η καλή κι εγώ ο κέρβερος.

ΑΛΙΚΗ: Μόνος σου το είπες. Την πλησιάζεις μόνο για να της κάνεις παρατηρήσεις.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Να μην την συμβουλευσω όταν βλέπω το λάθος;

ΑΛΙΚΗ: Άλλο η συμβουλή κι άλλο η ετυμηγορία. Της μιλάς σαν κατήγορος. Όπως ακριβώς και σε μένα.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Δεν με παρατάτε, μάνα και κόρη; Δουλεύω από το πρωί μέχρι το βράδυ για να μη σας λείπει τίποτα και θα μου την πείτε κι από πάνω... Άντε από κει πέρα. *(ετοιμάζεται να φύγει)*

ΑΛΙΚΗ: Πού πας;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Να πάρω αέρα. Τώρα άρχισα εγώ να πνίγομαι.

[Ο Πλούταρχος φεύγει θυμωμένος. Η Αλίκη μένει μόνη της, καθισμένη στον καναπέ. Μπαίνει το φάντασμα της Φρόσως και κάθεται δίπλα στην Αλίκη, απλώνοντας το χέρι της, σαν να πρόκειται η Αλίκη να πέσει στην αγκαλιά της. Η Αλίκη γέρνει πάνω στον καναπέ, ακουμπώντας σχεδόν το φάντασμα της Φρόσως. Τα φώτα χαμηλώνουν].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

[Στο σπίτι της Ευφροσύνης Ντόμινου είναι μαζεμένη όλη η οικογένεια την επομένη της κηδείας. Φορούν σκούρα ρούχα].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Επιτέλους, λίγη ηρεμία... Δεν άντεχα άλλο.

ΑΛΙΚΗ: Πόσους και πόσους δεν ξαναείδαμε. Και χθες στην κηδεία... Ήρθε τελικά πολύς κόσμος. Ο θεός ο Αριστείδης, η Μάνια και ο Ανδρέας... Πόσο καιρό είχαμε να τους δούμε...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Και δέκα χρόνια ίσως... Αμ, η θεία η Κλειώ με τον νέο της... κάτσε να δεις πώς τον είπε... τον νέο της σύντροφο;

ΑΛΙΚΗ: Η θεία η Κλειώ θα πεθάνει κάνοντας σεξ! Αυτό είναι το μόνο σίγουρο...

(Γέλια)

ΑΛΙΚΗ: Ήταν ωραία τελετή.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Καλά ήταν. Τελικά ο Ιάκωβος είναι πολύ καλός στη δουλειά του.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: (στην Αλίκη) Εμένα πάντως μου φάνηκε λίγο κολλιτσιδάς.

ΘΕΜΗΣ: Ζηλεύεις, Πλούταρχε; Δεν λέω, έβγαζε μάτι η συμπάθεια του Ιάκωβου για την Αλίκη...

ΑΛΙΚΗ: Ο Ιάκωβος προσπαθούσε να κάνει μια αξιοπρεπή τελετή. Την ήξερε τη μαμά και γι' αυτό ήταν πιο διαχυτικός.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Και μετά τον καφέ που σε πήρε παράμερα; Για την τελετή σου έλεγε πάλι;

ΑΛΙΚΗ: Μπορείς να σταματήσεις; Απορώ πώς έχεις όρεξη ακόμα και σε τέτοιες στιγμές!

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Εσύ με προκαλείς.

ΑΛΙΚΗ: Ας μη συνεχίσουμε. Φτάνει.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ηρεμήστε. Θα μας βλέπει κι εκείνη από πάνω και θα στενοχωριέται.

(Σιωπή)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Άργησε η μικρή.

(Σιωπή)

ΑΛΙΚΗ: Πλούταρχε, μπορώ να σε δω ιδιαιτέρως; Πάμε μια βόλτα;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Γιατί;

ΑΛΙΚΗ: Θέλω κάτι να σου πω.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ξέρω γω; Εντάξει. Πάμε. Παιδιά, θα σας αφήσουμε για λίγο.

[Η Αλίκη κι ο Πλούταρχος φεύγουν].

ΘΕΜΗΣ: Δεν πάνε καλά αυτοί οι δύο. Είχε δίκιο η μικρή.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πρώτη φορά βλέπω την αδελφή μου έτσι. Λες και θα σιάσει μποροστά μας.

ΘΕΜΗΣ: Και που έχουν αντέξει τόσα χρόνια, θαύμα ήταν.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι εννοείς;

ΘΕΜΗΣ: Αταιρίαστοι εντελώς.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Όμως την αγαπάει.

ΘΕΜΗΣ: Ο Πλούταρχος δεν ξέρει να αγαπάει. Ούτε που φαντάζεται τι είναι η αγάπη.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι είναι η αγάπη;

ΘΕΜΗΣ: Δεν ξέρεις;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ξέρω. Αυτό που δεν ξέρω είναι αν εννοούμε το ίδιο.

[Ο Θέμης πλησιάζει απότομα τον Χρήστο και τον φιλάει με πάθος στο στόμα].

ΘΕΜΗΣ: Αυτό είναι η αγάπη, ρε μαλάκα!

[Ο Χρήστος μένει για λίγο αμίλητος. Κοιτάζει τον Θέμη].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έλα κοντά μου.

[Ο Θέμης τον πλησιάζει και τον αγκαλιάζει].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μείνε έτσι. Όπως τώρα. Για πάντα.

[Τα φώτα χαμηλώνουν].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

[Στο γραφείο τελετών του Ιάκωβου Κατωπόδη. Η Αλίκη με τον Ιάκωβο κάθονται απέναντι. Ο Ιάκωβος μιλάει στο τηλέφωνο].

ΙΑΚΩΒΟΣ: Ναι, εντάξει, κυρία Αστερίου. Μην ανησυχείτε, το σημείωσα. Δεν υπάρχει πρόβλημα. Όποτε μπορέσετε. Γεια σας. *(Κλείνει το τηλέφωνο)* Παντού ανέχεια. Αυτή η κυρία δεν έχει να πληρώσει για τα σαράντα του άντρα της. Θέλει να τα εξοφλήσει σε δόσεις. Και βέβαια, ούτε που της περνάει από το μυαλό να μην κάνει ανοιχτό μνημόσυνο. Τι θα πει ο κόσμος...

ΑΛΙΚΗ: Δεν θα' θελα να είμαι στη θέση σου. Εγώ, και να δώσω καμιά μπλουζα ή καμιά φούστα βερεσέ, έχω το θάρρος να πάρω τηλέφωνο την πελάτισσα και να της θυμίσω το χρέος. Εσύ όμως πρέπει να έρχεσαι σε πολύ δύσκολη θέση.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Έχω χάσει πολλές φορές λεφτά... Συχνά αισθάνομαι και τύψεις που τα ζητάω...

[Ακούγεται ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Μπαίνει ο Πλούταρχος. Τα ρούχα του είναι τσαλακωμένα. Φαίνεται ότι έχει πιει].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(απευθύνεται στην Αλίκη, θυμωμένος)* Ώστε εδώ είσαι πάλι! Αυτό ήταν που θα περπατούσες μόνη σου; Πού σε χάνω, πού σε βρίσκω, στο θανατάδικο!

ΑΛΙΚΗ: Πλούταρχε, σε παρακαλώ. Πώς είσαι έτσι; Πφφ... Έχεις πιει!

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ό, τι θέλω έχω κάνει! Λογαριασμό θα σου δώσω; Πότε με σκέφτηκες, για να ανησυχείς τώρα;

ΑΛΙΚΗ: Δεν ξέρεις τι λες! Πάμε να φύγουμε!

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Δεν έχουμε να πάμε πουθενά! Εδώ θα τα πούμε, παρέα οι τρεις μας. Στο τέλος όμως θα μείνουμε μόνο δύο. Κανόνισε ποιοι θα είναι αυτοί.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Θα σας αφήσω για λίγο μόνους. Θα κλείσω την εξώπορτα, να μη σας ενοχλήσει κανείς.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(γλείνοντας τον δρόμο στον Κατωπόδη, φωνάζοντας)* Πού πας ρε παλιοπούστη; Δεν έχεις να πας πουθενά! Έτσι νομίζεις ότι θα φύγεις; Σαν κύριος; Δείτε, ρε, τον παλιομαλάκα τον νεκροθάφτη! Δεν του φτάνουν οι πεθασμένοι που παίρνει, θέλει και τους ζωντανούς!

ΙΑΚΩΒΟΣ: κ. Ρεμούνδο, έχετε ανάγκη να ηρεμήσετε. Αλίκη, θα είμαι δίπλα στο καφενείο. Αν χρειαστείς κάτι, φώναξέ με.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(πιάνει τον Κατωπόδη από τον γιακά)* Πού νομίζεις ότι θα πας, παλιομαλάκα;

ΑΛΙΚΗ: *(μπαίνει μπροστά να τους χωρίσει)* Πλούταρχε, σε παρακαλώ! Ο Ιάκωβος δεν φταίει σε τίποτα. *(τραβάει τα χέρια του κ. Πλούταρχου από τα ρούχα του Ιάκωβου. Ο Ιάκωβος σοκαρισμένος ιστώνει τη μπλούζα του)* Με μένα θα μιλήσεις. Έχουμε πολλά να πούμε. Ιάκωβε, μπορούμε για λίγο να χρησιμοποιήσουμε το γραφείο σου;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Εννοείται. Θα είμαι δίπλα στο καφενείο. Αν χτυπήσει τηλέφωνο, μην το απαντήσετε. Θα με βρουν στο κινητό, αν με θέλουν.

[Ο Κατωπόδης φεύγει].

ΑΛΙΚΗ: Και τώρα οι δυο μας! Τι είναι όλα αυτά που είπες στον Ιάκωβο; Δεν ντρέπεσαι καθόλου;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(φωνάζοντας)* Ποιος μωρέ; Εγώ; Εγώ να ντραπώ; Γιατί; Εσύ που πας και σαλιαρίζεις με τον νεκροθάφτη να ντραπείς! Η μάνα σου είναι ζεστή ακόμα...

ΑΛΙΚΗ: Τη μάνα μου να την αφήσεις εκεί που αναπαύεται. Αλλά δεν φταίει κανείς άλλος... Εγώ φταίω που δεν την είχα ακούσει τότε που μου τα' λεγε...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι σου έλεγε, δηλαδή;

ΑΛΙΚΗ: Είχε προβλέψει όλα όσα θα πέρανα μαζί σου...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Για δέστε ρε, θα βγει κι από πάνω το Αλικιάκι... Δηλαδή τι πέρασες μαζί μου; Κακοπέρασες; Σπίτια, ρούχα, μαγαζιά, αυτοκίνητα... Ό, τι ήθελε το Αλικιάκι. Χωρίς εμένα δεν θα είχες τίποτα. Ούτε βρακι ν' αλλάξεις!

ΑΛΙΚΗ: Σώπα, ρε Πλούταρχε! Πολύ μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου! Η ζωή δεν είναι μόνο λεφτά. Είναι κι άλλα πράγματα. Είναι συντροφιά, είναι αγάπη, είναι τρυφερότητα. Τι σου λέω όμως σένα... Άγνωστες λέξεις...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Τι εννοείς, ρε Αλίκη; Δεν νομίζεις ότι είσαι πολύ άδικη; Εγώ ήμουν πάντα εκεί. Και για σένα και για το παιδί.

ΑΛΙΚΗ: Και που ήσουν, τι ακριβώς έκανες; Ήσουν εκεί για να συζητήσουμε; Ήσουν για να διασκεδάσουμε; Ήσουν για ν' αγαπηθούμε; Το μόνο που έκανες ήταν ν' ασχολείσαι με τις επιχειρήσεις σου! Τους γερανούς σου και τα φορτηγά σου. Αυτή είναι η πραγματική σου οικογένεια. Δεν έχεις τίποτα άλλο μέσα στην ψυχή σου εκτός από φορτοεκφορτώσεις και μετακομίσεις.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Κάνεις λάθος. Πολύ μεγάλο λάθος! Σε αγάπησα. Πάντα σε αγαπούσα.

ΑΛΙΚΗ: Με τι είδους αγάπη με αγαπούσες; Γιατί εγώ δεν την ένιωσα ποτέ. Ήμουν απλά το παιχνιδάκι σου. Δεν με αγαπούσες περισσότερο από τη Μερσεντές σου ή από το Rolex σου. Ένα αντικείμενο ήμουν για σένα. Άκου, λέει, μ' αγαπούσε... Αγάπη σημαίνει να νοιάζεσαι τον άλλο, να τον ακούς. Για πες μου, πότε καθίσαμε εμείς οι δύο να μιλήσουμε; Να κουβεντιάσουμε για μας, για τη σχέση μας;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Η κουβέντα είναι αυτό που σου έλειψε, Αλίκη; Και ήρθες να τη βρεις εδώ με τον νεκροθάφτη;

ΑΛΙΚΗ: Σταμάτα να αποκαλείς τον Ιάκωβο «νεκροθάφτη»!

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Δεν είναι;

ΑΛΙΚΗ: Έχει όνομα.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Να ξέρεις ότι εγώ θα τον τσακίσω τον παλιομαλάκα! Θα βάλω να του μετρήσουν τα παιδιά ένα προς ένα!

ΑΛΙΚΗ: Αν τολμήσεις να πειράξεις τον Ιάκωβο, θα το μετανιώσεις πολύ πικρά! Θα σε κυνηγήσω μέχρι εκεί που δεν παίρνει! Θα τον πληρώσεις χρυσό!

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Με απειλείς κι από πάνω; *(φωνάζει υστερικά με γουρλωμένα τα μάτια)* Πες μου, με απειλείς; Όχι, για να ξέρω... Και καλά εμένα δεν με λογαριάζεις. Το παιδί σου δεν το σκέφτεσαι καθόλου;

ΑΛΙΚΗ: Το παιδί δεν είναι πια παιδί. Είναι ολόκληρη γυναίκα και καταλαβαίνει. Θα κρίνει μόνη της.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ε, βέβαια... *(μυμείται την Αλίκη)* «Θα κρίνει μόνη της». Τι να κρίνει μόνη της, μωρέ, που δεν θα μπορέσει ούτε το λύκειο να τελειώσει! Κοντεύει να μείνει από τις απουσίες. Όλη μέρα στον καθρέφτη κι ούτε σελίδα γραμμένη δεν ανοίγει. Κι εσύ όλο την υποστηρίζεις.

ΑΛΙΚΗ: Η Ντιάνα περνάει εφηβεία. Αλλά πού να το καταλάβεις εσύ;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Άλλο εφηβεία, άλλο αναισθησία. Τίποτα δεν την ενδιαφέρει. Μόνο τα λούσα και οι βόλτες. Όλη μέρα φτιασιδώνεται σαν καρραγιόζης και μετά ξεπορτίζει. Και ούτε πού ξέρουμε με ποιους γυρίζει. Ξέρουμε; Όχι! Θα μας βρει και τίποτα χειρότερο κι εσύ θα λες «εφηβεία».

ΑΛΙΚΗ: *(ήρεμα)* Η Ντιάνα είναι καλό παιδί. Περνάει μια φάση. Όλα τα παιδιά την περνάνε κάποια στιγμή.

(Χτυπάει το τηλέφωνο).

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Έχουμε και τις δουλειές του νεκροθάφτη, γαμώ την ατυχία μου!

ΑΛΙΚΗ: Μην το απαντήσεις.

[Το τηλέφωνο συνεχίζει να χτυπά. Ο Πλούταρχος το σηκώνει και το ξανακατεβάζει απότομα].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(κοπανώντας το ακουστικό)* Άντε, παράτα μας κι εσύ, παλιομαλακισμένο!

ΑΛΙΚΗ: Μα τι έκανες; Θέλεις να παρεξηγηθεί κανένας πελάτης του Ιάκωβου;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ναι, θα παρεξηγηθεί και την επόμενη φορά δεν θα τον προτιμήσει!

ΑΛΙΚΗ: Είσαι απαίσιος! Αυτό μόνο έχω να πω.

[Το τηλέφωνο ξαναχτυπάει].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ε, λοιπόν, θα το απαντήσω!

ΑΛΙΚΗ: Τι πας να κάνεις;

[Δεν το προλαβαίνει. Ο Πλούταρχος πιάνει το ακουστικό].

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: (θυμωμένα) Εμπρός; Όχι. Δεν είναι εδώ το «Μαύρο Περιστερό»! Το ψήσαμε στα κάρβουνα! Κι ο νεκροθάφτης δεν θα είναι για πολύ. Θα τον στείλω να δει τους πελάτες του από κοντά! (κλείνει το τηλέφωνο)

ΑΛΙΚΗ: Μα τι έκανες; Είσαι τελείως τρελός;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ναι! Έτσι, φαίνεται. Εσύ με κατάντησες!

(Μικρή παύση)

ΑΛΙΚΗ: Δεν μπορεί να τραβήξει άλλο αυτό.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Ποιο;

(Μικρή παύση)

ΑΛΙΚΗ: (μικρός αναστεναγμός) Εμείς.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: (με απορία) Ποιοι εμείς;

ΑΛΙΚΗ: (ήρεμα) Εγώ κι εσύ... (μικρή παύση) Πλούταρχε, θέλω διαζύγιο.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: (γουρλώνοντας τα μάτια) Τι είναι αυτά που λες; Έχεις τρελαθεί τελείως;

ΑΛΙΚΗ: Ήθελα από καιρό να σου το πω. Δεν θέλω πια να είμαστε μαζί... Κουράστηκα... Δεν αντέχω άλλο. Έτσι απλά... Δεν μπορώ!

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: «Έτσι απλά». Αλίκη, ο γάμος δεν είναι παιχνίδι συναρμολογούμενο να το διαλύσουμε «έτσι απλά»! Έχουμε κι ένα παιδί μαζί.

ΑΛΙΚΗ: Θα το φροντίσουμε το παιδί μας. Δεν θα είναι ούτε το πρώτο ούτε το τελευταίο παιδί χωρισμένων γονιών. Θα χωρίσουμε πολιτισμένα και η Ντιάνα δεν θα πληγωθεί.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Αλήθεια, ε; Έτσι εύκολα τα έχεις όλα εσύ. «Η Ντιάνα δεν θα πληγωθεί». Σάμπως την υπολογίζεις καθόλου; Μόνο τον εαυτό σου σκέφτεσαι και το καινούριο σου αμόρε.

ΑΛΙΚΗ: Μη λες ανοησίες! Δεν υπάρχει κανένα «αμόρε». Αν εννοείς, τον Ιάκωβο, δεν έχουμε τίποτα μαζί. Η απόφασή μου είναι άσχετη με τον Ιάκωβο. Την είχα πάρει πριν τον ξαναδώ, πριν καν φύγει η μαμά.

(Μικρή παύση)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(σε πιο χαμηλό τόνο, σχεδόν παρακλητικά)* Γιατί, ρε Αλίκη; Γιατί θέλεις να τα πετάξεις όλα στα σκουπίδια;

ΑΛΙΚΗ: Γιατί δεν πάει άλλο. Δεν μπορώ άλλο πια! Θέλω να μείνω μόνη μου. Θέλω να νιώσω ελεύθερη, ζωντανή, επιθυμητή. Όλα όσα έχω ξεχάσει μαζί σου.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(με αυξανόμενη οργή και ένταση)* Ε, βέβαια! Τώρα που τα έχεις όλα βολέψει, δεν σου κάνω πια. Όταν σου αγόραζα το μαγαζάκι σου ήμουν καλός. Όταν σε πήγαινα ταξίδια ήμουν υπέροχος. Τώρα σου είμαι περιττός!

ΑΛΙΚΗ: Για το μαγαζί θα σου δίνω ενοίκιο. Όσο για τα ταξίδια... Πού τα θυμήθηκες; Γιατί εγώ κοντεύω να τα ξεχάσω μετά από τόσα χρόνια! Αλήθεια, πόσον καιρό έχουμε να πάμε μαζί έστω μια μικρή εκδρομή;

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Να πάμε όποτε θέλεις.

ΑΛΙΚΗ: Δεν διορθώνεται πια η κατάσταση με ένα ταξίδι. Εμείς οι δύο έχουμε τελειώσει. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να είμαστε μαζί. Θέλω διαζύγιο.

[Ο Πλούταρχος κάθεται στην καρέκλα και πιάνει με τα δυο του χέρια το κεφάλι του. Για λίγο σωπαίνει. Η Αλίκη στέκεται ακίνητη, κρατώντας με τα δυο της χέρια το γραφείο.]

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(πιο ήρεμα)* Ξανασκέψου το. Έλα στα συγκαλά σου.

ΑΛΙΚΗ: Το έχω σκεφτεί πολλές φορές. Το σκέφτομαι συνεχώς τον τελευταίο χρόνο. Το έχω αποφασίσει, Πλούταρχε. Δεν θα αλλάξω γνώμη.

(Σιωπή)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Και τι θα κάνουμε με το παιδί;

ΑΛΙΚΗ: Η Ντιάνα είναι αρκετά μεγάλη για να αποφασίσει με ποιον θέλει να μείνει. Πιστεύω πως είναι καλύτερα να μην αλλάξει περιβάλλον. Να μείνει μαζί σου στο σπίτι... Θα φύγω εγώ... Θα βουλευτώ στο σπίτι της μαμάς. Είναι αρκετά μεγάλο.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(με απόγνωση)* Δεν πιστεύω ότι μου λες όλα αυτά. Νομίζω ότι βλέπω ταινία.

ΑΛΙΚΗ: Λυπάμαι, Πλούταρχε. Νομίζω ότι θα είναι καλύτερα και για τους δυο μας. Θα δεις.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(καταπτοημένος)* Για μένα δεν θα είναι. Δεν θα τα καταφέρω μακριά σου.

ΑΛΙΚΗ: *(ήρεμα)* Θα τα καταφέρεις. Εξάλλου, δεν θα χαθούμε τελείως. Ζήσαμε μια ζωή μαζί. Θα βλέπομαστε. Απλώς δεν θα είμαστε πια σύζυγοι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Αυτή είναι η οριστική σου απόφαση;

ΑΛΙΚΗ: Ναι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(σηκώνεται να φύγει)* Τότε, δεν υπάρχει τίποτα άλλο να πούμε. Στη Ντιάνα πότε θα μιλήσουμε;

ΑΛΙΚΗ: Το βράδυ στο σπίτι.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: Δεν νομίζω ότι θα έρθω απόψε στο σπίτι. Θέλω να μείνω μόνος μου. Να σκεφτώ.

ΑΛΙΚΗ: Καταλαβαίνω. Θα της κάνω εγώ μια πρώτη κουβέντα. Έχεις τον λόγο μου, θα γίνει με το μαλακό.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ: *(μουδιασμένα)* Αντίο, Αλίκη. Εύχομαι να ξέρεις τι κάνεις.

ΑΛΙΚΗ: Αντίο.

[Η Αλίκη κάθεται στην καρέκλα, στηρίζει τους αγκώνες της στο γραφείο και πιάνει το κεφάλι της. Παραμένει χαμένη στις σκέψεις της. Μπαίνει ο Κατωπόδης βιαστικός].

ΙΑΚΩΒΟΣ: *(με αγωνία)* Τι έγινε;

ΑΛΙΚΗ: *(χωρίς να τον κοιτάει, σαν να μιλάει στον εαυτό της)* Έγινε αυτό που έπρεπε να είχε γίνει εδώ και καιρό.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Δηλαδή;

ΑΛΙΚΗ: Χωρίσαμε, Ιάκωβε. Χωρίσαμε οριστικά.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Έτσι απλά;

ΑΛΙΚΗ: Ναι. Έτσι απλά.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Λυπάμαι πολύ.

ΑΛΙΚΗ: Κι εγώ... Τον λυπάμαι τον Πλούταρχο... Ίσως τελικά να μην ήταν όλο το φταίξιμο δικό του. Ίσως να μην του είχα δώσει να καταλάβει τι μου συνέβαινε. Νομίζω όμως ότι έτσι θα είναι καλύτερα και για τους δυο μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Θέλω να ξέρεις ότι θα είμαι μαζί σου σε ό, τι με χρειαστείς.

ΑΛΙΚΗ: Προς το παρόν χρειάζομαι μόνο τον εαυτό μου. Χρειάζομαι χρόνο να ξαναβρώ τον εαυτό μου.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Εννοούσα ότι μπορείς να με υπολογίζεις σαν δικό σου άνθρωπο. Σαν φίλο.

ΑΛΙΚΗ: Σ' ευχαριστώ, Ιάκωβε. Μην βιαστείς να μου τάξεις, γιατί θα το χρησιμοποιήσω. *(γελάει πικρά)* Είμαι αρκετά εγωίστρια και σαν όλους τους εγωιστές, δεν αντέχω να είμαι μόνη. *(γελάει πάλι)* Πάντως, στ' αλήθεια σ' ευχαριστώ που είσαι εδώ για μένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ: Εγώ είμαι αυτός που πρέπει να σε ευχαριστήσει.

ΑΛΙΚΗ: Εσύ εμένα; Γιατί;

ΙΑΚΩΒΟΣ: Γιατί, και μόνο με την παρουσία σου, μου έδωσες μια σπρωξιά να μπω μέσα στην πραγματική ζωή, τη γήινη, τη χειροπιαστή. Γιατί είναι η πρώτη φορά που ένιωσα τόσο κοντά μ' έναν άνθρωπο. Και είμαι τόσο χαρούμενος... Αν έχεις έναν άνθρωπο, έχεις τον κόσμο όλο... Και θέλω να σου το ανταποδώσω αυτό. Υπολόγισε σε μένα... Θα σε βοηθήσω σε ό, τι χρειαστείς στην καινούρια σου ζωή. *(Της πιάνει τα χέρια).* Θα είμαι κοντά σου, Αλίκη... Έστω και μόνο σαν φίλος. Αν βέβαια κι εσύ το θέλεις.

ΑΛΙΚΗ: Το θέλω, Ιάκωβε. Το θέλω.

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

[Στο σπίτι της Ευφροσύνης Ντόμνου, η Γκαλίνα φτιάχνει τη βαλίτσα της. Ετοιμάζεται να φύγει για την πατρίδα της. Ο Χρήστος και η Αλίκη καθισμένοι στον καναπέ την παρατηρούν].

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι ώρα φεύγει το πούλμαν;

ΓΚΑΛΙΝΑ: Στις τρεις, κύριο Κρήστο. Τα έρτει σε λιγγο ο Σεργκέι με το ταξί να με πάρει.

(Κλείνει τη βαλίτσα)

ΑΛΙΚΗ: Έχεις πάρει όλα τα πράγματά σου;

ΓΚΑΛΙΝΑ: Μάλιστα, κυρία Αλίκη. Εφχαριστώ και για τα ρούχα.

ΑΛΙΚΗ: Δεν κάνει τίποτα, Γκαλίνα. Έκανες τόσα για τη μαμά και για μας.

ΓΚΑΛΙΝΑ: Εγώ αγαπούσα πολύ κυρία Φρόσω και εσάς όλους. Και κύριο Κρήστο και κύριο Τέμη και Ντιάνα. Είσαστε οικογενειά μου.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Κι εμείς σε αγαπήσαμε, Γκαλίνα μου. Και θέλω να πιστεύω ότι δεν θα μας ξεχάσεις. Θα μιλάμε στο τηλέφωνο. Μπορεί να έρθουμε και στη Βουλγαρία να σε δούμε.

ΓΚΑΛΙΝΑ: Τόσο πολύ θέλω εγώ αυτό! *(κοιτάζει το ρολόι της)* Πρέπει να κατεβώ κάτω. Τα έρτει ο Σεργκέι σε λιγγο. Να σας καιρετήσω τώρα πρέπει.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θα έρθουμε κάτω να σε ξεπροβοδίσουμε.

ΓΚΑΛΙΝΑ: Όχι, κύριο Κρήστο! Τα μου έρτουν κλάματα. Τέλω να σας φιλήσω! *(Σηκώνεται και φιλάει πρώτα τον Χρήστο και μετά την Αλίκη. Μετά παίρνει τη βαλίτσα της).* Κύριο Κρήστο, να προσέχετε κυρία Αλίκη και Ντιάνα. Αντίο! *(φεύγει συγκινημένη, σκουπίζοντας τα μάτια της με την παλάμη της)*

[Ο Χρήστος και η Αλίκη μένουν για λίγο σιωπηλοί].

ΑΛΙΚΗ: Τέλος εποχής, αδελφούλη...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πραγματικά.

ΑΛΙΚΗ: Όταν έφυγε ο μπαμπάς δεν θυμάμαι να ένιωθα έτσι...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Σου έπεσαν πολλά μαζεμένα. Δεν είναι μόνο ο θάνατος της μαμάς. Είναι ο χωρισμός σου... Ο Ιάκωβος... Αλήθεια, τι θα κάνεις με τον Ιάκωβο;

ΑΛΙΚΗ: Προς το παρόν τίποτα. Μόνο παρέα. Δεν είμαι έτοιμη να μπω σε καινούρια σχέση. Με τον Πλούταρχο ήμαστε κοντά είκοσι χρόνια μαζί. Δεν ξεπερνιούνται έτσι εύκολα. Άσχετα αν τώρα στο τέλος δεν αντέχαμε ο ένας τον άλλον...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πάντως να προσέξεις με τον Ιάκωβο. Μην τον αφήσεις να ελπίζει, αν δεν σκοπεύεις να κάνεις κάτι. Είναι κρίμα να πληγωθεί.

ΑΛΙΚΗ: Συμπαθώ πολύ τον Ιάκωβο. Έχει έναν τρόπο να με ηρεμεί. Απλώς τώρα δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι παραπάνω. Έχω μεγάλη ανησυχία. Σα να έρχονται καταπάνω μου ο ουρανός από ψηλά και η γη από κάτω κι εγώ στη μέση να προσπαθώ να ξεφύγω.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Το καταλαβαίνω...

[Σωπαίνουν για λίγο].

ΑΛΙΚΗ: Μάζεψες το σπίτι;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ναι. Με βοήθησε η Γιαλίνα. Χαμός γινόταν...

ΑΛΙΚΗ: Πρέπει να ξαναβρούμε τους ρυθμούς μας.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Η μικρή πώς είναι;

ΑΛΙΚΗ: Δείχνει ήρεμη.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Της είπα ν' αρχίσουμε μαθήματα και δέχτηκε.

ΑΛΙΚΗ: Αλήθεια; Αυτό είναι θαυμάσιο!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Νομίζω ότι αυτές τις μέρες ήρθαμε όλοι πιο κοντά... Και ξεκαθάρισαν πολλά πράγματα που εκκρεμούσαν. Φαίνεται ότι η μαμά και από κει πάνω *(κοιτάζει το ταβάνι)* τακτοποιεί τις ζωές μας *(γελάει)*.

ΑΛΙΚΗ: Αχ και να ήταν λίγο ακόμα μαζί μας, να τα έβλεπε αυτά... Λίγο ακόμα...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πού ξέρεις ὅτι και τώρα δεν τα βλέπει;

[Ο Χρήστος πιάνει το χέρι της Αλίκης].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ (Μονόλογος της Ευφροσύνης Ντόμινου)

[Το σκηρικό είναι το γραφείο τελετών του Ιάκωβου Κατωπόδη. Η καρέκλα μπροστά από το γραφείο είναι γυρισμένη προς τους θεατές. Μπαίνει ένας άντρας λευκοντυμένος και κάθεται στην καρέκλα πίσω από το γραφείο. Ανοίγει ένα ντοσιέ. Στη συνέχεια μπαίνει μια γυναίκα. Είναι η Ευφροσύνη Ντόμινου. Φοράει το φουστάνι που της είχαν διαλέξει για την κηδεία. Είναι πολύ περιποιημένη, καλοχτενισμένη και μακιγιαρισμένη διακριτικά. Προχωράει αργά, διστακτικά, κοιτάζοντας τριγύρω της. Στο τέλος, κάθεται στην άδεια καρέκλα. Είναι στραμμένη προς το κοινό. Αρχίζει και μονολογεί. Ο άντρας, αμίλητος, κατά διαστήματα σημειώνει κάτι στα χαρτιά του].

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΝΤΟΜΙΝΟΥ: Ήθελα λίγο παραπάνω. Μόνο λίγο... Λίγες μέρες ακόμα... Ίσως λίγους μήνες... Ποτέ δεν είναι αρκετό, το ξέρω, αλλά... ήθελα λίγο παραπάνω!

[Σταματά για λίγο και σκέφτεται].

Ήμουν πολύ μικρή όταν μας εγκατέλειψε ο πατέρας... Ξυπνήσαμε ένα πρωί και δεν ήταν εκεί. Τον έφαξα παντού. Τον έφαχνα για μέρες. Η μάνα δεν μου είπε ποτέ... Πάντα σώπαινε όταν τη ρωτούσα. Είσαι μικρή, δεν μπορείς να καταλάβεις, μου έλεγε... Όταν μεγάλωσα αρκετά, είχε πια σχεδόν χαμένα τα λογικά της. Μίλαγε για αντάρτες, έλεγε για φωτιές, για σπιούνους. Γυάλιζε το μάτι της. Δεν ήξερα τι να πιστέψω απ' όσα έλεγε στο παραμιλητό της. Συχνά με μπέρδευε με τη μάνα της, τη γιαγιά μου.

Τέλειωσα το σχολείο, τα' παίρνα τα γράμματα. Για σπουδές όμως ούτε λόγος. Η μάνα είχε μια παλιά ραπτομηχανή, σκούριαζε αχρησιμοποίητη στο ράφι. Πήγα κι έμαθα λίγη μοδιστρική... Μου έδιναν στη γειτονιά να τους κάνω κανένα στρίφωμα, καμιά απλή επιδιόρθωση. Έβγαζα ένα χαρτζιλίκι. Έτσι πέρασαν τα πρώτα χρόνια μετά το σχολείο. Στο μεταξύ η μάνα χειροτέρευε το' χανε όλο και περισσότερο. Λες και είχαν μπει αράχνες στο μυαλό της και άπλωναν ιστούς.

[Σηκώνεται].

Η ζωή μου άρχισε ξανά κοντά στον Μιλτιάδη. Όταν τον πρωτοείδα... (γελάει κάπως πονηρά) Ομορφάνθρωπος... Ψηλός, με φαρδιές πλάτες και θαλασσινά μάτια που... θαρρείς όλο γελούσαν. Η πρώτη του ματιά μου έκαψε

τα σωθικά. Θα φύγω μαζί του, σκέφτηκα από την πρώτη στιγμή. Ήμουν βέβαια κι εγώ νόστιμη... (γελάει με αυταρέσκεια) Με πολιορκούσαν όλα τα ομορφόπαιδα της γειτονιάς. Εγώ όμως... βράχος. (σταματάει σαν να προσπαθεί να θυμηθεί) Όταν μερικές εβδομάδες αργότερα με ζήτησε από τη μάνα μου, ευχόμεναι να τη βρει με τα λογικά της και να μην τον περάσει για τον Μίμη, τον καντηλανάφτη της ενορίας...

Παντρευτήκαμε μετά από τρεις μήνες. Είχε δικό του σπίτι, δεν δυσκολευτήκαμε ν' αρχίσουμε. Είχα περάσει κι εγώ τα εικοσιπέντε, ήμουν πια γυναίκα. Ο Μιλτιάδης ήταν τραπεζικός. Είχε σταθερό μισθό, δώρα τις γιορτές, άδειες. Ζωή ταχτοποιημένη... Είχε τελειώσει μόνο το γυμνάσιο, όμως διάβαζε πολύ. Ήταν πιο μορφωμένος από πολλούς που έχουν βγάλει πανεπιστήμια.

[Σταματάει για λίγο και συνεχίζει με μεγαλύτερη ένταση στη φωνή].

Τα παιδιά μου... Όλη μου η ζωή ήταν τα παιδιά μου! (ρίχνει πάλι την ένταση) Δεν ήρθαν αμέσως. Στην αρχή φοβόμουν ότι δεν μπορώ να κάνω παιδί. Δυο χρόνια έκανε να 'ρθει η Αλίκη. Δύσκολο παιδί. Συνέχεια μια μουρμούρα... Μετά ο Χρηστάκος. Αυτός ήταν ήσυχος, αλλά λίγο μονόχνοτος από μικρός. Μεγάλωσε χωρίς να το καταλάβω... Κι από τότε που έμαθε να διαβάζει, ήταν συνεχώς μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Δανειζόμουν βιβλία κι από τη γειτονιά. Δεν τον προλάβαινα!

[Σταματάει για λίγο, κοιτάζει τον άντρα-ακροατή και συνεχίζει].

Τα πρώτα χρόνια ήταν καλά. Τα παιδιά μικρά, οι έγνοιες εύκολες. Η Αλίκη μου, όπως είπα, από μικρή ήταν γκρινιάρρα. Όλα της έφταιγαν. Δεν έτρωγε, δεν κοιμόταν, δεν της άρεσαν τα ρούχα που της έβαζα. Στο κρύο ήθελε να είναι γδυτή και στη ζέστη κουκουλωνόταν. Ποτέ δεν μπόρεσα να συνεννοηθώ μαζί της! Όμως ήταν όμορφη... κούκλα!... Τη ζαχάρωναν όλα τα παλικαράκια στη γειτονιά. Εκείνος ο Ιάκωβος, ο γιος του νεκροθάφτη του Κατωπόδη... Σαν τρελός έκανε όταν την έβλεπε! Και μέρα παρά μέρα, τάχατες δεν ήξερε τα μαθήματα, έπαιρνε να τη ρωτήσει. Ήταν καλή μαθήτρια η Αλίκη, αλλά αυτή η ομορφιά της την άφησε πίσω. Μόλις πέταξε στήθος και της ήρθε η περίοδος, άρχισε να περπατάει κουνιστή και λυγιστή, σαν μεγάλη γυναίκα. Και να καλλωπίζεται. Ωρες ατελείωτες μπροστά στον καθρέφτη. Και μπουκαλάκια αμέτρητα και σωληνάκια. Μια σιάφη καλλυντικά. Τι τα θέλεις,

κορίτσι μου; της έλεγα. Μην χαλάς το δερματάκι σου από τόσο μικρή με τις μπογιές. Πού να με ακούσει... Στο λύκειο άρχισε να μην τραβάει στα μαθήματα. Στις Πανελλήνιες, δύο φορές, δεν πέρασε. Πήγε σε μια ιδιωτική σχολή, έμαθε κομπιούτερ, αγγλικά, γραφομηχανή... τότε υπήρχαν ακόμα γραφομηχανές. Τελειώνοντας βρήκε δουλειά ως γραμματέας στα έπιπλα του Αντωνιάδη. Καλούτσικα λεφτά, την φιλοκαμάκιωνε κι ο Αντωνιάδης... παντρεμένος αλλά έπαιζε το μάτι του... Η Αλίκη όμως δεν έδινε συνέχεια... Τον απέφευγε διακριτικά. Την πολιορκούσαν κι άλλοι εκείνον τον καιρό. Κι ένας στρατιωτικός γιατρός, ωραίο παιδί, κι ένας βενζινάς. Τρελαίνονταν οι άντρες που την έβλεπαν, τόσο όμορφη ήταν...

[Σωπαίνει για λίγο και χαμογελά αναπολώντας, μετά συνοφρυώνεται και συνεχίζει].

Μέχρι που ήρθε ο γεροτσιφούτης ο Πλούταρχος! Κόντεψα να πεθάνω όταν μας τον έφερε να τον γνωρίσουμε. Από κείνα τα χρόνια ήδη έμοιαζε σαν πατέρα της. Είχε κι ένα ύφος εκατό καρδιναλίων, σαν Άγγλος λόρδος. Πολλά λεφτά, ακριβό αυτοκίνητο, δώρα και ταξίδια. Σάστισε η Αλίκη, ένωσε κολακευμένη. Όμως εγώ έβλεπα τα σημάδια. Ερχόταν για τραπέζι στο σπίτι κι έφερνε τα πιο φτηνά σοκολατάκια. Από τις εφημερίδες διάβαζε πρώτα τις οικονομικές στήλες και υπολόγιζε την αξία των μετοχών του.

Αυτά με τα δώρα και τα ταξίδια, στην αρχή. Μόλις σιγούρεψε το κορίτσι μου, κόπηκαν όλα. Έμεινε έγκυος η Αλίκη στην Αρτεμούλα, κόλλησε μέσα στο σπίτι. Όλη την ημέρα μπέμπι σίτινγκι. Έκοψε το χαμόγελό της, θάμπωσε το πρόσωπό της, πήρε και κάμποσα κιλά... Της έλεγα εγώ, άσε μου το μωρό και βγες για καφέ με τις φίλες σου. Ποιες φίλες όμως; Είχε χαθεί με όλες. Αυτές έβγαιναν ζευγάρια με τους άντρες τους. Εκείνη πού να τον κουβαλήσει τον Πλούταρχο; Θα την έκανε να ντραπεί με την τσιγκουνιά του... Μία φορά μόνο βγήκαν με παρέα και ο σπαγκοραμμένος ζήτησε να πληρώσει το μέρος της σαλάτας και το κρασί που τους αναλογούσε. Έγινε ανέκδοτο στην παρέα. Ούτε που διανοήθηκε η Αλίκη να του ξαναπεί να βγουν με άλλους!

Κοίτα το κορίτσι σου, Αλίκη, της έλεγα εγώ. Κράτα τον γάμο σου γι' αυτό το παιδί... Δεν ξέρω αν την συμβούλευσα σωστά, τελικά. Η Άρτεμη μεγάλωσε σε περιεργο περιβάλλον. Μεγάλο άνετο σπίτι, ιδιωτικό σχολείο, σε αυτό ο τσιγκούνης δεν είχε αντίρρηση, αλλά πέραν αυτών τίποτα... Έγινε ακομαθημένη... Στο σχολείο ήταν μέτρια μαθήτρια.

Όταν η Άρτεμη πήγε στο γυμνάσιο, η Αλίκη έκανε την επανάστασή της. Θέλω να δουλέψω, είπε μια μέρα στον Πλούταρχο. Εκείνος ήταν ανένδοτος. Πώς θα μεγαλώσει το κορίτσι χωρίς μάνα στο σπίτι; έλεγε και ξανάλεγε... Αυτά που πίστευε η γιαγιά μου και η γιαγιά της γιαγιάς μου. Μπήγαμε εγώ κι ο Μιλτιάδης στη μέση. Υποσχεθήκαμε να βοηθήσουμε με το παιδί. Βρήκε η Αλίκη μια μπουτίκι στη Γλυφάδα. Την ξεπούλαγε η ιδιοκτήτρια λόγω συνταξιοδότησης. Πήγαν με τον Πλούταρχο, την είδαν. Φαίνεται πως του γυάλισε το μαγαζί του παλιοτσιφούτη. Το καπάρωσαν, το επισκεύασαν και στο τέλος το αγόρασαν εξ ολοκλήρου. Έτσι η Αλίκη έγινε καταστηματάρχης.

Το έφτιαξε το μαγαζί. Το έκανε αγνώριστο. Και το μαγαζί την άλλαξε και την ίδια. Ήταν χαρούμενη, πήγαινε με κέφι στη Γλυφάδα κάθε πρωί. Τις Κυριακές ξαναπήγαινε για να το διακοσμήσει, ν' αλλάξει βιτρίνα, να ξεφύγει μάλλον από τον Πλούταρχο. Έφερνε ωραία ρούχα, καλοφτιαγμένα. Ακριβούτσικα βέβαια, αλλά είχε την πελατεία της.

[Σωπαίνει πάλι].

Για τον Χρήστο μου τι να πω; Από μικρός ευαίσθητος, σαν κορίτσι. Κολλημένος στα φουστάνια μου και στα βιβλία. Βγες να παίξεις με τ' άλλα αγόρια στη γειτονιά, του φώναζα όταν ήταν μικρός. Τίποτα αυτός. Δεν ήξερε πώς γυρνάει η μπάλα, δεν είχε πιάσει ποτέ σπαθί ή πιστόλι να παίξει πόλεμο. Χωμένος πάντα μέσα σ' ένα βιβλίο. Στην αρχή τον καμάρωνα. Μετά άρχισα ν' ανησυχώ, ιδιαίτερα όταν πήγε στο λύκειο και δεν τον έβλεπα να βγαίνει ραντεβού με καμιά κοπέλα. Δεν λέω, έβγαινε με κοπέλες, αλλά... αθώα. Πώς το καταλάβαινα; Δεν είχε την έξαψη των πρώτων ραντεβού, τη μανία να δείχνει ωραίος. Έβγαινε με τις κοπέλες αδιάφορα, σαν φιλενάδα τους. Όμως εκείνες τον αγαπούσαν, γιατί ήταν καλός φίλος. Τις βοηθούσε στα φιλολογικά μαθήματα, τους έγραφε τις εκθέσεις που είχαν για το σπίτι.

Μετά σχεδόν τον έχασα. Πήγε στο Πανεπιστήμιο, έλειπε πολλές ώρες από το σπίτι. Συμμετείχε σε θεατρικές ομάδες, σε λογοτεχνικές συντροφίες. Εκεί γνώρισε τον πρώτο του φίλο, τον Θανάση. Όταν το έμαθε ο Μιλτιάδης, κόντεψε να τον σκοτώσει. Μετά έπεσε να πεθάνει ο ίδιος. Τα βράδια στο κρεβάτι έκλαιγε απαρηγόρητος... Δεν είναι και το χειρότερο που θα μπορούσε να μας είχε βρει, του έλεγα εγώ. Τίποτα εκείνος. «Ο γιος μου αδελφή!», έλεγε και ξανάλεγε κάθε βράδυ. Ωσπου ένα βράδυ που έλειπαν ο Χρήστος και η

Αλίκη, τον έστησα απέναντι και του έριξα έναν εξάψαλμο ξεγυρισμένο: «Δεν μου λες, χριστιανέ μου, βάλθηκαν να μας πεθάνεις όλους; Και τι έγινε που το παιδί μας αγαπάει άντρες; Δεν είναι καλό παιδί; Δεν είναι χρήσιμος άνθρωπος; Μακάρι να ταιριάζει μ' έναν εξίσου καλό άνθρωπο, να είναι συντροφευμένος. Αν συνεχίσεις αυτό το βιολί, θα τον πάρω και θα φύγουμε μακριά. Δεν θα μας ξαναδείς, ούτε εμένα ούτε εκείνον». Αυτά του είπα και με τόση αγριάδα, που σάστισε ο Μιλτιάδης! Δεν είπε λέξη ούτε εκείνη τη στιγμή ούτε αργότερα. Σαν να κατάπие με μια γουλιά όλον τον καημό του και ξανάγινε ο παλιός, καλός Μιλτιάδης. Και αργότερα, όταν ο Χρήστος έφερε τον Θέμη, ο Μιλτιάδης τον δέχτηκε πιο ήπια. Ο Θέμης, μάλιστα, του μάθαινε να χρησιμοποιεί και κομπιούτερ και έκανε ο δικός σου τη φιγούρα του στο καφεείο.

[Σωπαίνει για λίγο].

Όταν έφυγε ο Μιλτιάδης, είπα ότι δεν θ' αντέξω. Μια ζωή μαζί, ένας άνθρωπος οι δυο μας. Είχαμε και τις κακές μέρες, αλλά ποτέ δεν σκεφτήκαμε να χωρίσουμε. Και τότε με το θέμα του Χρήστου που τον είχα απειλήσει ότι θα τον αφήσω, δεν το εννοούσα. Δεν υπήρχε η ζωή μου μακριά από τον Μιλτιάδη. Τα νιάτα μας, το σπίτι μας, τα παιδιά μας, τα εγγόνια μας, όλα μαζί τα είχαμε...

[Σταματάει για λίγο και κοιτάζει τον άντρα].

Κι όμως, έζησα αρκετά και χωρίς αυτόν... Τον κουβαλούσα μέσα μου, τον έβλεπα στις γωνίες του σπιτιού τα βράδια που έμενα μόνη... Έλεγα στη Γκαλίνα, αχ! η γλυκιά μου η Γκαλίνα, τη ζωή μου σαν παραμύθι... Πώς γνωριστήκαμε, πώς ήρθε και με ζήτησε απ' τη μάνα μου, πώς μεγαλώσαμε τα παιδιά μας... Με άκουγε η Γκαλίνα, δεν καταλάβαινε όλες τις λέξεις στην αρχή. Συχνά την έβλεπα που κόντευε ν' αποκοιμηθεί απέναντι στην πολυθρόνα... Πόσο πολύ αρέσουν σε μας τους γέροντες οι διηγήσεις! Τρελαινόμαστε να λέμε ιστορίες και να μας ακούνε. Γαλήνευε η Γκαλίνα με τη δική μου λογοδιάρροια και αποκοιμιόταν...

Η εγγονή μου... Την Αρτεμούλα τη μεγάλωσα, την ξέρω καλά... Μικρό ήταν εύκολο παιδάκι. Αργότερα παραξένεψε. Δύσκολη η εφηβεία της... Σκέτη αντίδραση σε όλα. Και πώς αλλιώς; Στο σπίτι τα πράγματα δεν είναι καλά. Μ' εμένα πάντως ήταν εντάξει. Τα λέγαμε σαν φίλες.

[Ξανακάθεται στην καρέκλα].

Τώρα τελευταία είχα γίνει σωστό βαριδί. Πονούσε όλο μου το κορμί. Αδυνάτισα, σταμάτησα να τρώω. Η Αλίκη κι ο Χρήστος έκοβαν την κουβέντα τους μπροστά μου. Το έβλεπα στα μάτια τους ότι φεύγω. Η Γκαλίνα έμενε μαζί μου όλη μέρα. Μετά με πήγαν σ' εκείνο το νοσοκομείο με τα μηχανήματα. Φωτάκια, θόρυβοι και πόνος. Πολύς πόνος. Μετά... δεν θυμάμαι τίποτα παραπέρα.

[Σωπαίνει για λίγο και μετά συνεχίζει απευθυνόμενη στον άντρα].

Δεν έχω παράπονο... Κανένα παράπονο. Καλά ήταν όλα... Το μόνο που ήθελα ήταν λίγο παραπάνω. Λίγο μόνο... Μόνο λίγο παραπάνω...

[Ο άντρας σημειώνει κάτι τελευταίο, κλείνει το ντοσιέ και σηκώνεται από το γραφείο. Με βήμα αργό αποχωρεί από τη σκηνή. Η Ευφροσύνη Ντόμινου είναι καθισμένη στην καρέκλα. Σταυρώνει τα χέρια στο στήθος. Ακούγεται το "Weeping song" των Nick Cave and the Bad Seeds. Μπαίνει ο Ιάκωβος Κατωπόδης. Την πλησιάζει και της διορθώνει τα μαλλιά και το φόρεμα. Στέκεται για λίγο μπροστά της και μετά πηγαίνει και στέκεται όρθιος πίσω δεξιά. Με τη σειρά μπαίνουν οι ηθοποιοί, περνούν μπροστά από την Ευφροσύνη Ντόμινου, άλλος τη φιλά, άλλος τη χαϊδεύει, και παρατάσσονται όλοι πίσω της σε μια σειρά, ξεκινώντας δίπλα από τον Ιάκωβο Κατωπόδη. Η σειρά με την οποία μπαίνουν είναι:

ΑΛΙΚΗ (στέκεται δίπλα στον Κατωπόδη και τον πιάνει από το μπράτσο)

ΧΡΗΣΤΟΣ

ΘΕΜΗΣ (πιάνει από τους ώμους τον Χρήστο)

ΝΤΙΑΝΑ

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ (πιάνει το χέρι της Ντιάνας)

ΓΚΑΛΙΝΑ

[Χαμηλώνουν τα φώτα και η ένταση της μουσικής].

ΤΕΛΟΣ

